

Tiếng Sáo Chiều - Loại Hoa Tím

Chương 1

Em mở tung cánh cửa sổ. Trời hãy còn sớm. Mặt trời chưa đủ sưởi khô mấy giọt nước mưa chiều qua còn đọng trên lá cây. Ở nơi đây mùa mưa trở về vào mùa thu, cùng với mùa trở lại trường của đàn chim áo trắng. Gió sớm thổi vào mặt em man mát. Những con chim sẻ líu lo trên cành trúc bỗng bay vụt đi. Một khoảng vườn lao xao khi bước chân chị Thục Hân dẫm nhẹ trên lá ướt. Chị Hân dừng bước bên gốc vú sữa, bàn tay vẫn nắm chặt ống sáo, vật chị yêu nhất trên đời. Tiếng sáo vi vu trong buổi chiều hoàng hôn. Tiếng sáo làm quay quắt hồn người vào mỗi khuya khi đất trời còn đầm đẫm sương sớm. Em yêu chị Thục Hân nhiều hơn kể từ ngày ngọn gió độc ghé qua cho chị đời đời câm nín. Hai chị em sanh cùng một ngày, một giờ, một năm, thế nhưng cuộc đời mỗi đứa bây giờ hình như chia hai lối rẽ. Em hồn nhiên với bạn bè và trường lớp. Chị ru nổi bất hạnh của mình trong tiếng sáo đau thương.

Có tiếng chân lên thang lầu rồi tiếng mẹ ở cửa phòng:

- Con dậy chưa, Hiếu?
- Dạ rồi, mẹ ạ.
- Có bạn con đến.
- Vâng. Con xuống ngay.

Em liếc nhìn về phía chị Hân. Chị vẫn đứng đó, im lìm. Em khép nhẹ cánh cửa và đi xuống nhà. Nhỏ Tường Dung, Túy Đoan và Kim Khánh đứng chờ em ở thang lầu. Tường Dung kêu lên:

- Ơ! Công chúa dậy muộn quá!
- Hôm nay chủ nhật mà.

Cô bé bĩu môi:

- Mà y dốt như nghe. Chủ nhật phải dậy sớm vì ngày chủ nhật qua rất mau. Ngày chủ nhật là ngày thần tiên nhất của học trò, phải dậy sớm đốt đuốc mà đi chơi, nhỏ ạ.
- Thôi, sì tốp cho tôi nhờ. Hôm nay "mấy bà" dẫn "tui" đi đâu đây?

Tường Dung cười rất dễ thương:

- Hôm nay cả bọn lên Phú Khánh ăn bánh ướt. Xong xuôi kéo đến nhà tao chơi.

Em nhớ nhà Tường Dung có mấy cái rẫy trồng toàn chuối, đu đủ. Em gặt đầu ngay:

- Chờ tao làm công tác vệ sinh, đánh răng rửa mặt nhé!

- Nhanh đi!

Chúng em có bốn đứa. Nhỏ nào cũng lém lỉnh. Tụi nó nghịch ngợm, chỉ một mình em nhu mì, hiền hậu. Tụi nó tặng em cái biệt hiệu là "con nghé" tức con bò con hay con của con bò mẹ cũng vậy. "Thực Hiểu hiền như một con nghé"! Ừ nhỉ! Anh Du, anh họ của Tường Dung trêu em hoài câu đó. Em chịu thôi. Thà làm một con nghé chứ không thềm làm một con bé xíu xọn phá phách bao giờ đâu.

Em trở ra với chiếc áo dài trắng thường ngày. Chị Thực Hân từ vườn đi vào ngược đôi mắt dò hỏi. Em nắm tay chị:

- Em đi với tụi bạn, chiều mới về. Em xin phép mẹ rồi.

Chị gặt đầu, đôi mắt buồn như nước. Em với Thực Hân giống hệt nhau trừ đôi mắt. Đôi mắt em xanh biếc lao xao ánh nắng reo vui. Đôi mắt chị Hân thăm thẳm ru một nỗi buồn. Nhiều người bảo chị Thực Hân đẹp hơn em nhờ đôi mắt sâu của chị hợp với khuôn mặt xương xương, đôi gò má hơi cao thanh tú.

Nhỏ Tường Dung rồ xe, em áp má vào lưng nhỏ và vẫy tay chào Thực Hân. Cô bé rú ga, chạy như bay. Túy Đoan chở Kim Khánh cũng lả lướt không kém. Em hét lên:

- Lả lướt vừa vừa chứ! Chạy mau chết lẹ đó tụi khỉ.

Con bé Dung nói trong gió vù vù:

- Chạy mau chết lẹ còn chạy chậm chết... từ từ hả?

Em đập vào lưng nhỏ:

- Đồ khỉ!

Bốn đứa tới quán bánh ướt lúc 8 giờ. Em chọn một bàn trong cùng. Em luôn luôn ngồi chỗ khuất. Con bé Dung nuốt nước bọt ừng ực khi bốn đĩa

bánh vừa mang ra. Màu đỏ của nhân tôm, màu vàng của nhân đậu xanh lẫn màu xanh xanh của mỡ hành trên đĩa bánh bốc khói hấp dẫn chi lạ.

Nhỏ Dung cười:

- Bánh nóng hổi, vừa thổi vừa ăn.

Nhỏ Khánh nhìn Dung:

- Con này ăn "vũ phu", ăn "bạo tàn" quá. Tao là con gái, tao chả thèm rước mày.

Túy Đoan thêm:

- Rước con Dung về có đường... tàn gia lụn sản.

Làn môi dưới của Tưởng Dung trề ra:

- Rửa mà có đứa đòi làm "em chồng" ta. Mi có biết đứa mô không hở Túy Đoan?

Nhỏ Túy Đoan la lên:

- Sức mầy. Tại ông anh bánh trai của tao mê cái sắc đẹp... hết chỗ chê của mày chớ bộ.

- Bảo ông anh mày nghỉ học, lập quán bánh ướn, bánh bèo đi. Tao chịu liền.

- Phần nào thôi nghe. Chọc quê anh tui vừa chứ.

Kim Khánh quay qua em:

- Tụi mày ồn ào quá. Nhỏ Thực Hiểu hiền lành nhất, ăn uống nhẹ nhàng nhất.

- Nam thực như hổ, nữ thực như... bò con mà!

Em cười trừ. Một gã thanh niên ở góc bàn bên kia nhìn qua mỉm cười.

Hình như Kim Khánh cũng trông thấy như em, nhỏ nói:

- Tụi mày cứ cãi nhau đi, sừng sộ lên cho tên con trai bên kia nhìn ngấm.

Tưởng Dung quay đầu lại. Chàng thanh niên nheo mắt cười. Đôi má

Tưởng Dung đỏ bừng. Cô "em chồng" Túy Đoan cũng bối rối dấu mặt vào

mái tóc. Tụi hăn then thùng trông dễ thương chi lạ. Nhỏ Kim Khánh bật cười thành tiếng:

- Tụi mày chỉ được mồm mép ba hoa. Hể chạm mặt là lính quỳnh, then thùng, bối rối... loạn cả lên.

Tưởng Dung:

- Tính tiền rồi về!

Kim Khánh cười:

- Không ăn nữa sao, cưng?

Tưởng Dung liếc nhìn chàng thanh niên nhỏ giọng:

- Thôi, no rồi.

Ra khỏi quán, Túy Đoan bô bô:

- Anh chàng ấy cũng "đẹp trai" chứ nhỉ?

- Nhưng thua ông anh tao.

Tưởng Dung cho Túy Đoan... uống nước đường:

- Biết rồi. Ông anh mày xinh gái nhất thế giới.

Túy Đoan cưa chiếc xe một vòng để néo vào tay Tưởng Dung khiến em và Kim Khánh la lên như bị điện giật. Kim Khánh đấm thùm thụp vào lưng Đoan:

- Coi chừng. Tao không thích vô nhà thương đâu nhé!

Hai chiếc Yamaha rời xa phố quận xuôi về miền quê đồng lúa vàng tươi. Những con bò hiền lành gặm cỏ trên bờ ruộng. Nắng đã lên cao. Nắng soi đồng lúa chín. Nắng loang loáng trên mặt đường nhựa, nắng reo vui như tiếng cười của bốn nàng áo trắng. Dãy núi xanh trước mặt càng lúc càng rõ dần. Rẫy bắp xanh màu, cây trái tốt tươi. Một vài bác nông dân hiện ra ở lưng chừng dốc núi, đang phá núi trồng cây cố canh canh tác mặc dù tiếng súng không ngừng đe dọa.

Kim Khánh hỏi Tưởng Dung:

- Nơi này tên chi?

- Đất Lộc.

- Cái tên hay quá. Hèn chi ở đây ruộng đất màu mỡ, cây cối xanh tươi.

Em reo:

- A! Đến nhà rồi.

Tưởng Dung, Túy Đoan lái xe vào ngõ. Mẹ Tưởng Dung đang ngồi sàng gạo trên thềm nhà. Chúng em vòng tay:

- Chào bác a.

Bà ngẩng đầu lên, giọng Bắc ngọt ngào:

- À! Các cháu đến chơi. Vào đi các cháu.

Tưởng Dung hỏi mẹ:

- Ba đâu, mẹ?

- Ba đi Nha Trang chiều ba về.

Ba Tưởng Dung là một công chức hồi hưu. Ông thích an hưởng tuổi già nơi cánh đồng chạy quanh chân núi. Và chăm nom rẫy bắp cũng là thú tiêu khiển của ông.

Tưởng Dung ngồi xuống bên mẹ, nũng nịu.

- Mẹ ơi, mẹ thổi xôi chưa hử?

Bà mẹ nhìn con gái âu yếm:

- Chưa cho cô khóc lên đấy hử?

- Mẹ nhạo con hoài.

Tưởng Dung kéo cả bọn xuống nhà bếp. Nồi xôi gấc đỏ tươi, thơm phức đang bốc khói.. Nhỏ Tưởng Dung lảng xăng chén đĩa.

- Người Bắc thường ăn xôi gấc lắm cơ. Mẹ tao nấu ngon kinh khủng.

Kim Khánh hỏi:

- Ba mà cũng người Bắc hử?

- Ủ! Ba má tao di cư vào Nam lúc chưa sinh ra tao.

Nhỏ chớp mắt, giọng chùng xuống thật buồn:

- Tao còn một ông anh ruột ở ngoài ấy, không biết bây giờ ra sao?...

Em đổi chiều câu chuyện:

- Mọi phiền muộn đều để dành lại. Bây giờ mình lên rẫy hái đu đủ.

Túy Đoan hưởng ứng nhiệt liệt:

- Hoan hô Thục Hiếu. Đu đủ hấp dẫn ghê gớm.

Kim Khánh:

- Đề nghị đem theo xôi. Chúng mình ăn trưa bằng xôi gấc, tráng miệng bằng đu đủ chín. Bà con đồng ý không?

Mấy đứa vỗ tay đồng loạt. Tưởng Dung reo lên:

- Tuyệt cú mèo. Cho Kim Khánh một điểm khuyến.

Bốn đứa đứng ở lưng chừng dốc núi. Tiếng chim rừng líu lo hót trên cành cây cổ thụ. Gió thổi lồng lộng cho áo bay, tóc bay. Cảnh vật tịch mịch, đôi khi hùng vĩ một cách đáng sợ, đôi khi trở nên dịu dàng. Nhìn khung cảnh yên vắng tự dưng em thấy buồn. Một nỗi buồn vô cớ. Một nỗi buồn hình như không bao giờ tìm thấy đáp số. Mây trắng bay là đà trên ngọn núi như đưa hồn em chao đi một chút bâng khuâng. Em cúi đầu, tách khỏi bọn đến ngồi trên một phiến đá. Những cánh đồng phẳng lì chạy dài dưới chân núi. Vài xóm nhà nhỏ bé lẫn lộn trong những tàng cây xanh. Một bức tranh đồng quê tuyệt vời đang hiện ra dưới tầm mắt. Một bức tranh mộc mạc và yên bình.

- Thục Hiếu. Đi hái đu đủ. - Nhỏ Khánh kêu.

Em lắc đầu:

- Tao mới chán rồi!

- Nhỏ đang làm thi sĩ chúng mày ạ.

Cả bọn kéo nhau đi. Một mình em ngồi chờ vợ trên phiến đá nhẵn nhụi. Em lục trong "sắc" tìm một quyển sách đọc. Quyển truyện nói về một mối tình thủy chung, thời gian đợi chờ là muôn thuở. Câu chuyện xảy ra ở nước Nhật, vào thời đệ nhị thế chiến. Nhận được sự nguy khốn của quê hương. Một sinh viên Khoa học giả từ người yêu, trường lớp ra đi. Chàng bị mất tích trong một vụ phi vụ. Nàng đợi chờ chàng mặc cho tuổi xuân qua đi. Hai chục năm qua, dù chiến cuộc đã tàn lụi nàng vẫn chờ mong và hy vọng người yêu sẽ trở về.

Nàng vẫn còn chờ đợi mãi cho đến khi một giọng nói vang lên đột ngột bên tai làm em giật mình khép nhẹ quyển truyện. Chàng thanh niên nhìn em:

- Xin lỗi cô.

- Ông làm tôi hết hồn.
- Vâng. Tôi nhìn lầm chứ không có ý quấy rầy cô đâu.

A! Anh chàng này nhiều chuyện quá thôi. Muốn làm quen thì nói đại đi còn vòng vo tam quốc nữa.

- Rễ của ba tôi đó. Tôi tên Triều học ở Viện Đại Học Duyên Hải. Hôm nay chủ nhật tôi về thăm mấy... buồng chuối chín.

- Thú quá nhỉ?

- Còn cô?

- Thì cũng như anh. Nhỏ bạn tôi có cái rễ tốt tươi, hân rủ bạn tôi đến, trước vui chơi, sau... hái trái.

Người con trai tên Triều cười nhẹ:

- Bạn cô đâu rồi?

- Ba đưa tụi hân đi hái đu đủ rồi. Tôi thích ngồi trên phiến đá đọc sách hơn.

Đôi mắt người con trai bỗng buồn xa xăm:

- Sở thích của cô cũng giống cô bé ấy. Cô bé ấy ưa đọc sách trên bãi biển, còn cô đọc sách trên dốc núi.

Triều nhìn xuống đồng bằng trước mặt. Vẫn giọng nói buồn buồn anh tiếp:

- Không hiểu sao trên đời lại có hai người giống nhau như hai giọt nước nhỉ?

Em tròn mắt. Có lẽ câu chuyện của anh ta hoàn toàn sự thật.

- Tôi giống cô bạn anh lắm sao?

- Vâng, giống lắm. Chỉ có điều chúng tôi quen nhau lúc nàng còn bé lắm. Hình như 13 hay 14 thôi. Xa nhau một khoảng thời gian dài, bây giờ cô bé ấy cũng bằng cô thôi.

- Ba năm qua?

Triều gật đầu:

- Vâng. Cô đoán hay quá!

- Có gì đâu. Bây giờ tôi 17, ba năm trước tôi 14.

- Ba năm qua tôi không gặp lại nàng, dù một dịp tình cờ.
- Anh yêu cô ấy?
- Có những cuộc gặp gỡ mà muôn đời ta không quên được. Tôi yêu cô bé trong khi cô bé còn hồn nhiên, chưa nhận diện được tình yêu.

Tự dưng em có cảm tình với Triều và mê mẩn người con gái anh ta yêu:
Em nói:

- Anh biết tên chị ấy chứ? Hôm nào Hiếu gặp người con gái giống Hiếu, Thục Hiếu sẽ nhận giúp anh.

- Cám ơn Thục Hiếu. Cô bé ấy tên Thục Hân.

Em như hột hăng, sững sờ sau câu nói của Triều. Chị Thục Hân. Chị Thục Hân của ba năm trước lú lo như chim Sơn ca. Chị Thục Hân bây giờ ngậm cầm nuốt nỗi buồn phiền. Vâng. Ba năm trước chị Thục Hân rất ưa tắm biển. Và kể từng ngày trúng gió chị Thục Hân cứ quanh quẩn trong nhà, chị muốn trốn tránh tất cả mọi người. Em có nên tiết lộ cho Triều biết em và Thục Hân là hai chị em không? Không! Chắc chắn là không.

Triều nhìn em đôi mày hơi nhíu lại:

- Hình như Hiếu có quen biết với Thục Hân?

Em cắn làn môi dưới đến rướm máu:

- Không, anh. Hiếu không quen chị Thục Hân bao giờ.

Triều lắc đầu:

- Nhìn nét mặt sững sờ của Hiếu tôi nghĩ Hiếu có liên hệ chi với Thục Hân, và nhìn đôi mắt Hiếu, tôi biết Hiếu nói dối.

- Hiếu nói thật mà. Anh không tin sao?

Triều im lặng. Anh ném mạnh viên sỏi xuống dốc núi. Em nhìn anh, nét mặt nghiêng nghiêng thật đẹp dưới ánh nắng chiều. Em ứa nước mắt. Chị Thục Hân. Dây thần kinh dẫn đến lưỡi đã đứt rồi. Anh tìm kiếm làm chi hờ Triều?

- Kìa! Bạn Hiếu trở lại.

Em nhìn xuống, Tường Dung đang đi lên, tay ôm một trái đu đủ to nhất, chín vàng. Túy Đoan, Kim Khánh, đứa nào cũng có hai trái trong hai bàn tay. Em giới thiệu với Triều:

- Nhỏ đi đầu là Tường Dung, hai đứa kia là Túy Đoan và Kim Khánh đó anh.

Ba đứa nhỏ xăm xăm đi tới, lúc ngẩng lên thấy Triều, tụi hấn khựng lại. Mặt con bé Tường Dung đỏ bừng. Nhỏ Dung nuôi thỏ trong nhà mà. Gặp gã con trai nào là nhỏ quính lên, mặc dù Tường Dung là cô bé bạo ăn, dạn nói nhất trong bọn. Em cười:

- Đây là Triều, chủ nhân của rẫy bên kia, bạn mới quen của Thục Hiểu.

Tường Dung rúc rích bên tai Kim Khánh:

- Bò con hôm nay dạn dĩ quá ta.

- Chứ ai cù lần như mày hả.

Triều cười:

- Mấy cô bé cho tôi ké món đu đủ với nha.

Túy Đoan:

- Xin cứ tự do. Miễn ăn xong phải trả tiền.

- Giời ơi. Cô Đoan tử tế quá.

Nhỏ Tường Dung lấy dao gọt vỏ, mời từng người. Con bé đã qua cơn thẹn thùng, đôi môi xinh xinh của nhỏ bắt đầu tía lía. Cả bọn ăn thật tự nhiên, thật vui vẻ. Tường Dung nói:

- Anh Triều coi chừng đó. Hôm nào Dung qua rẫy anh bẻ trộm chuối.

- Của Dung có nhiều, hái của tôi chi, tội nghiệp.

- Ăn của người, để dành của mình. Đó mới là người khôn chứ.

Triều lè lưỡi:

- Dung cứ tha hồ. Nhưng rủi ông bố tôi bắt được thì... rán chịu đau.

Túy Đoan hỏi:

- Anh không xin dùm hờ?

- Nhất định không.

- Anh không bênh vực bạn bè hờ?

- Nhất định không.

- Tụi này chả thèm chơi với anh

Triều méo mó trông thật tức cười:

- Hối bạn nhỏ, đừng "sì nọc" tôi, tôi sẽ khóc. Báo hại mẹ tôi đổ, tội nghiệp.

Kim Khánh trợn mắt:

- Ê, anh nhạo tụi này hả?

Em cười:

- Anh Triều nhạo mấy cô gái hay nè.

Kim Khánh bắt đầu... tam đoạn luận.

- Con gái hay nè. Tụi tui là con gái. Vậy tui tui hay nè. Anh nghĩ vậy phải không?

- Đâu có.

- Còn chối nữa.

- Tôi xin thề, tôi mà nghĩ vậy cho... ăn trộm bẻ hết chuối của Tưởng Dung đi.

Cả bọn cười vang. Một thoáng qua em quên đi chị Thục Hân. Hình như Triều cũng đang tạm quên hình ảnh cô bé Thục Hân của anh. Bỗng nhỏ Tưởng Dung ôm trái đu đủ to nhất trao cho em:

- Tao gửi tặng chị Thục Hân.

Nụ cười bỗng tắt trên môi anh Triều. Anh nhìn em, tia nhìn trách móc và buồn bã. Em cắn môi, ngăn lệ trào. Chị Thục Hân ơi em biết nói sao bây giờ. Triều quay sang Tưởng Dung:

- Tưởng Dung có quen với Thục Hân hử?

- Dạ.

- Thục Hân bây giờ ở đâu?

Tưởng Dung vô tình:

- Hiểu không nói anh biết sao? Thục Hân với Hiểu là hai chị em sinh đôi.

- Hử!

Em bật khóc. Ba đứa bạn nhìn em ngạc nhiên. Tưởng Dung lay vai em:

- Sao vậy Thục Hiểu?

Giọng em ước sững:

- Anh Triều, Tưởng Dung đã nói ra rồi, Hiểu không thể dấu được nữa. Vâng. Chính Thục Hân là người chị đáng thương của Hiểu.

Tưởng Dung, Đoan và Khánh sững sờ ngó em, đôi mày nhíu lại:

- Chuyện gì xảy ra hở Thục Hiểu?

- Anh Triều là gì của chị Hân?

Em bóp mạnh trái đu đủ trong tay, nói tiếp:

- Anh sẽ hiểu tại sao Hiểu giấu anh. Hiểu sợ chị Hân buồn, chị ấy mặc cảm nhiều lắm anh ạ. Người tật nguyền luôn mặc cảm. Anh Triều biết không, sau một đêm trúng gió chị Hân bị câm suốt đời.

- Trời ơi! Thục Hân!

Triều mở mắt trừng trừng nhìn vào khoảng không. Em nói:

- Anh phải quên chị ấy đi. Hãy nhớ đến chị ấy bằng hình ảnh cô bé Thục Hân 14 tuổi nha anh.

Tưởng Dung đã hiểu chuyện, cô bé nắm tay em:

- Tao vô ý quá. Tao xin lỗi mày.

- Tao không trách mày đâu, Dung.

Giọng Triều van nài:

- Hiểu có thể cho tôi địa chỉ?

- Anh đừng tự chuốc lấy buồn phiền. Anh nên xa chị ấy thì hơn.

- Yêu là đi tìm hạnh phúc cho dù là hạnh phúc ngọt ngào hay cay đắng.

- Anh nên thực tế một chút, anh Triều ạ.

- Anh vẫn còn là của riêng anh. Thục Hiểu đừng lo.

Em hí hoáy viết cho Triều cái địa chỉ. Triều nhận lấy rồi bỏ vào túi áo. Cả năm người ngồi thụ động trước một không gian yên vắng mênh mông. Chiều đã về. Mặt trời đã ngủ yên trên dãy núi phương Tây. Sương mù đã bắt đầu bao phủ trên chót cao đỉnh núi. Gió thổi lá rừng thì thầm trên cành cây. Cảnh sầu như lòng người. Cảnh buồn như tiếng thở dài nhẹ...

Tiếng Triều vang lên phá tan bầu không khí đặc sệt, im lìm:

- Chiều rồi. Tưởng Dung đưa các bạn về đi.
- Anh cũng về?
- Vâng

Bọn em kéo nhau xuống núi. Chân em rã rời cơ hồ bước đi không vững.

Tưởng Dung khoác tay em:

- Hiếu ơi! Tao thương chị Hân quá!
- Cám ơn mày. Đôi khi người ta không sống bằng tình thương.
- Mày giận tao sao?
- Không đâu.

Tưởng Dung nhìn về phía trước, giọng nhỏ êm thật êm:

- Mày xem. Hoàng hôn ở miền núi đẹp và buồn chi lạ.

Đôi mắt em xa xăm:

- Sẽ đẹp và buồn hơn nếu có tiếng sáo của chị Thục Hân.

* * *

Em ngồi cắm cúi bên trang sách. Bài toán hình thật khó, phải mất hơn một giờ mới xong. Thật kỳ khôi khi em, một học sinh khá sinh ngữ, ham thích văn chương lại chọn ban B. Những bài toán của đề nghị B làm em nhức óc, đau đầu. Năm tới không có thi Tú đơn nên chúng em còn rảnh rỗi vừa học vừa "dưỡng lão". Nhưng các thầy cứ nhắc đi nhắc lại nhiều lần là phải chăm học, siêng làm toán, dù vậy em vẫn thích mơ mộng thả hồn lang thang theo đám mây trôi ngoài khung cửa lớp. Những chiều mưa bay phơ phất bên hàng cây rủ lá ngoài sân trường là hình như em bỏ quên lời thầy giảng. Và những công thức, những định lý bị rơi rớt trong lớp học sau tiếng kiếng tan trường.

Em xếp tập lại. Thế là bài vở ngày mai đã hoàn tất. Bây giờ cho đến tối, em có quyền đọc sách hay làm thơ tùy ý. Em đứng lên đi về phía cửa sổ hướng ra vườn hoa. Gió lùa vào mát dịu. Hương hoa tỏa lên thơm ngát. Chiều đang dần xuống, một buổi chiều êm đềm như một giấc mộng. Em cảm nhẹ môi khi tiếng sáo của chị Hân nổi lên cuốn lấy nỗi buồn. Giọng

sáo trầm bổng quyện lấy sầu thương un đùm theo năm tháng. Tiếng sáo trong chiều theo lối gió bay đi làm rung động hồn người, bẽnh bổng một nỗi băng khuâng. Em quay trở vào, định xuống bếp phụ làm cơm với mẹ. Có bóng ai thấp thoáng ngoài cổng. Em nhìn ra: Triều! Triều cũng nhận thấy em, anh gật đầu chào. Em chạy ra mở cổng:

- Mời anh vào chơi.

Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện em.

- Có Thục Hân ở nhà chứ, Hiếu?

Tiếng sáo bây giờ trở nên buồn bã, thê lương, em nói:

- Anh hãy lắng nghe tiếng sáo vang vọng từ vườn hoa nhà Hiếu.

Triều gật đầu:

- Ai thổi sáo nghe buồn quá!

Em nhỏ giọng:

- Chị Thục Hân đó!

- Hở?

- Anh ngạc nhiên?

- Thục Hân buồn đến thế sao?

- Trời đày chị ấy mà anh.

Triều xoay xoay ly nước trong tay:

- Hiếu có bảo với Thục Hân là anh sẽ đến thăm không?

- Dạ có.

- Thục Hân bằng lòng chứ?

- Không bằng lòng cũng không được bởi vì anh đã đến đây.

Tiếng sáo lại vang lên. Âm ba trầm vổng, réo rắt xoáy buốt vào hồn. Anh

Triều bùi ngùi:

- Tội nghiệp Thục Hân. Hiếu cho anh ra vườn gặp Thục Hân.

- Anh cũng biết chị Hân trốn lánh mọi người.

- Riêng với anh...

Em ngắt lời:

- Vâng. Riêng với anh, anh có thể là một người bạn tốt. Anh có thể xoa dịu nỗi mặc cảm, buồn phiền trong lòng chị Hân.

- Cám ơn Hiếu.

Em đứng dậy. Anh Triều đi theo em ra khỏi phòng khách. Em chỉ về một phía vườn:

- Anh đi lối này. Anh đi một mình nhé. Hiếu bận làm cơm giúp mẹ.

Em quay trở vào nhà bếp. Mẹ đứng chờ em ở cửa:

- Cậu bạn con về rồi à?

- Bạn của chị Thục Hân thì đúng hơn, mẹ ạ.

- Hở? Bạn con Hân?

- Vâng, thưa mẹ. Anh ấy quen với chị Hân hồi chị chưa mang tật. Ba năm qua anh ấy tìm chị Hân khắp nơi, bây giờ mới gặp đó mẹ.

Mẹ chép miệng:

- Một người bạn tốt.

- Anh ấy ra vườn gặp chị Thục Hân rồi mẹ ạ.

Mẹ lắp bắp:

- Con... con... ?

Em ôm lưng mẹ, nước mắt ứa ra:

- Anh ấy yêu chị Thục Hân mà mẹ.

Mẹ hai tay ôm đầu. Em nghe mẹ thở dài, buồn phiền. Em nắm cánh tay mẹ:

- Mẹ! Mẹ không nghe tiếng sáo đã ngưng?

Mẹ ngước lên:

- Ủ nhỉ! Con Hân đã ngưng thổi sáo.

- Nếu không là người yêu, anh ấy có thể là bạn tâm tình. Chị Thục Hân nhờ đó mà quên bớt buồn phiền.

- Mẹ cũng mong như vậy.

Em phụ với mẹ dọn cơm lên bàn. Bữa ăn hôm nay chỉ có ba mẹ con. Ba đi làm ở Cam Ranh, nửa tháng mới về một lần. Mỗi lần ba về, hai chị em đều được quà của ba. Ba thương hai con kinh khủng. Mỗi tuần ba đều gửi

về cho chị Hân cả lô sách báo. Ba khuyến khích chị Hân đọc sách để mở mang kiến thức, ba gieo vào đầu óc các con thú ham mê sách báo, nhờ thế mà mặc dù không đến trường chị Thục Hân vẫn có một kiến thức rộng rãi. Ba đáng kính. Mẹ và lũ con yêu kính ba rất mực. Người ta thường nói, người cha là trụ cột của gia đình, thật không một mảy may sai

- Mẹ ơi! Tuần tới ba về phải không mẹ?

- Ừ. Con gái nhớ ba rồi à?

- Sao không mẹ? Mẹ lớn rồi còn nhớ hướng chi con

Mẹ kí đầu em:

- Nhỏ con lém lỉnh đó nha. Mẹ chả thèm thương đâu.

- Mẹ thương chị Hân hử?

- Ừ.

Em nũng nịu:

- Con thương chị Thục Hân, mẹ cũng thương chị Thục Hân, con lại càng thương mẹ.

Mẹ hôn lên trán em:

- Con gái mẹ ngoan lắm.

Thục Hân và anh Triều từ vườn đi vào. Chị Hân có vẻ vui. Nhìn hai mẹ con dọn cơm chị mỉm cười. Nét mặt mẹ rạng rỡ thêm, nụ cười mẹ tươi hơn bởi lần đầu tiên chị Thục Hân, con gái yêu quý của mẹ, vui cười. Em nhìn anh Triều biết ơn. Mẹ cũng vậy. Mẹ nói:

- Mời cậu ở lại dùng cơm cho vui nhé!

- Dạ cảm ơn bác. Nhưng...

Em ngắt lời:

- Không nhưng chi hết. Có anh Triều ở lại càng vui phải không chị Thục Hân?

Thục Hân gật đầu. Em dơ một nắm tay:

- Vậy là anh khỏi chối từ đấy nhé!

Bữa cơm ấy mặc dù không có ba cũng là bữa cơm vui và ngon miệng nhất.

Chương 2

Em đi học trễ mười lăm phút. Em vào văn phòng giám thị xin giấy vô lớp. Ông giám thị già mặt khó dăm dăm đang ngồi nơi bàn giấy, cặp kính trắng xệ xuống sống mũi. Em thưa hai ba lần ông mới ngẩng lên. Ông hắt hàm:

- Chi đó?
- Thưa thầy, con đi học trễ xin thầy cho con tấm giấy vô lớp
- Tại sao đi trễ?
- Dạ... tại xe hư

Ông lắc đầu:

- Mấy cô cậu thì lúc nào cũng xe hư, kẹt xe.. đủ thứ hết. Thôi vào lớp đi. Em lí nhí cảm ơn thầy rồi đi ra. Ông kêu giật lại:

- Này!

Em đứng lại.

- Lần sau đi trễ thì thầy phạt chạy ba vòng quanh sân trường đấy nhá.
- Dạ.

Em bước thật nhanh ra khỏi phòng như sợ thầy đổi ý. Có lẽ hôm nay thầy giám thị gặp chuyện vui vẻ lắm. Mọi hôm thế nào em cũng bị kéo lại nghe ông giảng thuyết về kỷ luật, nội quy nhà trường. Em bước về phía lớp học. Cái đầu Tưởng Dung ló ra bên khung cửa sổ. Cô bé nhìn em cười thật tươi. Em vào lớp. Ông thầy Anh vẫn đang khảo bài nhỏ Kim Di, quay nhìn em:

- Sao con đi trễ thế?

Giọng thầy êm và hiền. Một vài tiếng xì xào cuối lớp.

- “Học trò ruột” của thầy mà.
- Con gái cưng của ông đó.

Em liếc về phía Tưởng Dung và bất đắc dĩ phải nói dối một lần nữa:

- Thưa thầy, xe con hư ạ.
- Thế hở? Vào chỗ ngồi đi.

Nhỏ Túy Đoan và Kim Khánh hơi nhồm dầy chữa lỗi cho em vào. Bốn đứa ngồi cùng bàn, Tưởng Dung trong cùng và Túy Đoan đầu bàn. Bàn em gồm những học sinh hoạt động nhất trong lớp hiểu theo cả hai nghĩa, học và nói chuyện. Nhỏ Kim Khánh lấy tay che miệng nói:

- Xe máy hư thật hử?
- Đâu có.
- Thế sao đi trễ?

Em liếc về phía thầy, nói nhỏ:

- Tại gặp anh Viễn, anh nhỏ Đoan.

Túy Đoan quay lại:

- Gặp anh tao thì sao?

Em nheo mắt với Tưởng Dung:

- Anh Viễn nhờ tao trao dùm lá thư cho Tưởng Dung.

Mặt Tưởng Dung đỏ bừng, Kim Khánh hỏi:

- Sao nhỏ Đoan kia anh không nhờ nhỉ?

Túy Đoan cười khì:

- Ảnh sợ tao chọc quê.

Kim Khánh bóp mạnh tay em:

- Thư đâu? Thư đâu? Hiểu?

Em cười bí mật:

- Để ra chơi đã. Của con Dung chứ của mày sao mà nôn thế?
- Nói bậy "ông" đập chết giờ.

Trên kia, thầy đã gấp sổ lại, cả lớp thở ra nhẹ nhõm. Thầy cầm viên phấn đứng lên:

- Các em lấy giấy làm bài tập khảo sát.

Một vài tiếng xuýt xoa nho nhỏ. Một vài gương mặt nhăn nhó. Thầy liếc nhìn em, mỉm cười. Nhỏ Kim Khánh hích cùi chỏ vào tay em:

- Thầy hy vọng ở mày đó. Cố lên mà ôn mười tám, bỏ con.

Tưởng Dung:

- Ông thầy ưa cho bài kiểm bất ngờ ghê mày há.

- Có vậy mày mới ham học chứ.
- Tao khoái học toán hơn. Tao chả mê nổi Anh văn
- Toán chán bỏ xừ! Mấy chục cái định lý, công thức loanh quanh hành hạ bộ óc.
- Thế sao mày hồng đi C? Học làm chi ban B cho khổ?
- Có đi B mới gặp tụi mày chứ!
- Ủ há. Tưởng Dung gật gù.
- Tưởng Dung! Thực Hiểu! Im lặng làm bài.

Em rút vai, ngồi im thin thít, Tưởng Dung cũng cầm khẩu. Em liếc nhìn hai con bé Túy Đoan, Kim Khánh đang say sưa với mấy câu Anh Văn. Em thò tay vào cặp lôi ra bức thư trao cho nhỏ Dung. Con bé nhìn em mỉm cười kín đáo. Anh Viễn ạ, anh khỏi cần lập quán bánh ướt, bánh bèo nữa. Con bé Tưởng Dung đã "lụy" vì anh rồi đấy!

Giờ ra chơi. Bốn đứa ngồi nán lại ở bàn học. Túy Đoan lên tiếng trước:

- Ê, Hiểu! Lúc này đi học mày có đọc bản thông cáo trước văn phòng không?
- Mày ngu vừa vừa chứ. Tỉ dụ mày đi trễ như tao, mày dám dừng lại để đọc thông cáo không?

Con bé làm mặt giận:

- Tao hỏi cho biết để kể mày nghe một tin đặc biệt. Mày không biết ơn còn mắng tao nữa.

Em cười cầu hòa:

- Thôi, tao xin lỗi nghe. Có gì kể tao nghe đi.
- Thèm kể.
- Thôi mà.

Tưởng Dung vung tay:

- Con Đoan không nói thì tao nói. Hãy bình tĩnh mà nghe, bỏ con. Thứ bảy này, trường mình có tổ chức một cuộc cắm trại ở lại đêm tại Đại Lãnh dành cho học sinh đệ nhị cấp. Chương trình gồm có đốt lửa trại, sinh hoạt hiệu đoàn, tắm biển vân vân...

Em vỗ tay:

- Ô! Hoan hô.

Kim Khánh cười:

- Về xin phép bà già đi Hiếu.

- Dĩ nhiên.

Túy Đoan giơ một ngón tay:

- Không có đứa nào trong bọn mình vắng mặt đấy nhé.

Em nắm lấy ngón tay Đoan vừa đưa ra, cười:

- Mà hết giận tao rồi hử?

- Ai thèm giận con ghê.

- Ghê ngọ gì cũng được, miễn mà không giận tao thì thôi.

Nhỏ Khánh đập vai em:

- Ê, bộ tính quên hả? Thư anh Viễn mô rồi?

- Mà lục xét cặp tao đi, nếu có tự nhiên xem.

Nhỏ nhìn em ngờ vực:

- Bộ khi nãy mà "phịa" hử?

- Ai biết đâu á.

Túy Đoan chặc lưỡi:

- Con này, khi không đi tung tin vịt.

Em liếc nhìn Tường Dung mỉm cười. Tường Dung thì thào vào tai em:

- Cảm ơn bò con nhiều nhé.

* * *

Em đi chậm chậm trên bãi cát. Cát trắng mịn màng dịu dịu dưới gót chân. Gió biển lồng lộng đùa tóc em bay rối tung. Sóng biển vẫn tiếp tục cuộn cuộn vỗ vào bờ. Biển càng về chiều, sóng càng vỗ mạnh. Mặt trời đi khuất và biển có màu xanh thẫm. Một vài con chim Hải âu bé nhỏ dừng chân trên bãi cát rồi lại vỗ cánh bay đi, títt mù. Em bỗng thèm cuộc sống của loài chim biển. Sống với đại dương và chung thủy với đại dương như người tình bé nhỏ.

Em đi mãi, những căn trại càng lúc càng lùi sau lưng. Những túp lều của dân chài nằm hững hờ trên bãi vắng. Em đứng dừng lại dưới một lòng cầu. Hình như chiếc cầu không có tên. Một con suối chảy róc rách ở chân cầu. Nước suối trong vắt dịu dàng trôi ra biển lớn. Một ý nghĩ hiện ra trong đầu em. Em quay nhìn lại những chiếc thuyền đang trôi dập dềnh trên biển chiều. Trời chưa tối hẳn. Em bậm môi thực hiện ý định của mình. Em chui qua phía bên kia gầm cầu. Đôi chân em bước thận trọng ngược chiều dòng suối chảy. Rừng núi hoang hân hấp dẫn gợi thêm một chuyến phiêu lưu. Có nhiều hoa dại mọc dọc theo hai bên con suối, thơ mộng như một truyện thần tiên. Núi đồi Đại Lãnh đứng sừng sững hiên ngang. Em leo lên một ngọn đồi rồi xuống một thung lũng. Gió rít buồn tênh. Em vô tình đi sâu vào trong dãy núi. Những cụm hoa dại mọc chen trong lùm cây, kẽ đá. Có một cây hoa dại chỉ duy nhất có một đoá hoa đẹp rực rỡ trong trời chiều. Hoa to bằng hai bàn tay, màu đỏ lấm tấm bên trong những nhụy vàng. Em đưa tay ngắt và định đem về khoe bạn bè. Bỗng dưng em nghe đâu đây có tiếng sáo vi vút. Tiếng sáo khi sâu phảng phất, khi ai oán thê lương, âm ba như mang một nỗi tuyệt vọng khôn cùng. Em đi lần theo tiếng sáo. Đôi mắt em bỗng mở to tròn, bầy tay như run lên cơ hồ không giữ nổi cành hoa. Một thanh niên đang ngồi dựa lưng vào thân cây cổ thụ, chàng đang thả hồn theo khúc sáo tuyệt vời. Em bước thật nhẹ nhàng như chú bò con dẫm trên cỏ xanh. Tiếng sáo của chàng còn hay và buồn hơn giọng sáo của chị Thục Hân. Em như say sưa, đắm chìm trước một nỗi tuyệt thú bất ngờ, một khung cảnh như truyện thần tiên. Chàng thanh niên tình cờ ngẩng đầu lên. Trên gương mặt hình như có mang vẻ hoảng hốt? Em mỉm cười và khẽ gật đầu chào. Chàng thanh niên nhìn em, đôi mắt lạnh và sắc.

Chàng lắp bắp:

- Cô... cô là ai?

Em cười nhẹ:

- Tôi là người vừa rồi nghe ông thổi sáo.

Đôi mắt sâu của chàng thanh niên tối hẳn lại như màu trời, lúc ấy, giọng Bắc đặc sệt:

- Không, tôi muốn hỏi cô từ đâu đến?

Em tinh nghịch:

- Có cần lắm không?

Người thanh niên bậm môi gật đầu. Nét mặt chàng cương quyết đến lạnh lùng.

- Không có gì đáng để thắc mắc cả. Tôi là một học sinh của trường T.H.D.K. Bạn bè tôi đang cắm trại ở bãi biển Đại Lãnh ngoài kia.

Nét mặt người thanh niên dịu dần. Chàng nhìn em, nụ cười rất dễ thương:

- Cô học lớp mấy nhĩ?

- Mười một.

- Cô bạo dạn quá. Dám vào sâu trong núi một mình.

- Có người còn dạn dĩ hơn tôi.

- Ai? Cô nói ai

Em cười:

- Ông chứ ai. Ông đến trước tôi không phải ông hơn tôi sao?

Giọng chàng chùng xuống, buồn mênh mông:

- Không đâu cô bé.

- Ông ơi! Ông thối sáo nữa đi.

- Buồn lắm! Cô bé thích sao?

- Ông thối sáo hay quá.

- Cám ơn cô bé. À! cô bé có thể cho tôi biết tên không nhĩ?

- Dạ... Hiểu, Thực Hiểu.

- Tên đẹp.

- Còn ông? phải sòng phẳng đôi bên chứ!

- Vâng. Tôi tên Minh, Trần Tường Minh.

Minh nhìn đoá hoa trên tay em, anh nói:

- Cả vùng núi Đại Lãnh chỉ có loại hoa này đẹp và hiếm nhất!

- Hiểu hái ngoài thung lũng.
 - Tôi biết.
 - Thế ông Minh đã thấy nó trước Hiểu?
 - Vâng.
 - Vậy nó là của ông.
 - Nếu tôi là chủ cành hoa này, tôi sẽ tặng nó cho Hiểu!
- Ngập ngừng một chút, Minh nói:
- Tôi xin đề nghị: Hiểu bỏ dùm tôi tiếng ông đi...

Đôi má em nóng bừng:

- Cảm ơn Minh.

Thấy em nhìn đắm đắm ống sáo bằng trúc có khắc chữ Tưởng Khanh, nét khắc thật bay bướm, Minh nói:

- Tưởng Khanh là tên của em tôi đấy!
- Tên đẹp quá! Trai hay gái hở anh?
- Tôi có biết đâu!

Em tròn mắt:

- Sao lạ thế nhỉ?

Giọng Minh bùi ngùi:

- Tôi xa ba mẹ lúc mẹ tôi đang mang thai. Nhưng ông nội tôi có dặn ba tôi, cho dù trai hay gái đứa bé cũng được mang tên Tưởng Khanh.
- Vì sao anh phải xa ba mẹ anh nhỉ?

Minh lắc đầu:

- Đừng hỏi nữa Hiểu, chuyện chẳng vui gì.

Em im lặng. Trong Minh hình như chứa cả một trời u uẩn. Con người Minh mang một vẻ chịu đựng, khắc khổ. Nhưng nhìn anh, em vẫn thấy hiện diện ra trên nét mặt, trên dáng dấp một vẻ hào hùng.

Minh nhìn quanh núi rừng. Trời đã tối sẫm. Những con chim rừng bay về đậu trên cây gọi nhau ríu rít. Minh nói:

- Tối rồi. Hiểu về đi kẻo bạn bè mong.

Em ngược nhìn Minh. Trong mắt anh có điều gì khác lạ làm hồn em xao xuyến. Minh đến gần em, nụ cười anh vẫn dễ thương như lúc ban chiều.

- Hiếu nhìn kìa! Sao hôm đã mọc lên rồi đấy.

- Sao hôm chiều nay sáng và đẹp chi lạ.

- Nhưng cũng không bằng đôi mắt Thực Hiếu.

Em như chơi với một chút sau câu nói của Minh. Em vụt chạy đi, xa dần đồi núi. Nước suối róc rách như một khúc nhạc êm đềm. Hình ảnh Minh lại hiện sáng trong em, giọng Bắc ngọt ngào dễ mến. Minh ơi! Đôi mắt của Minh, nụ cười của Minh đã tràn ngập trong trái tim em nhỏ bé.

* * *

Trần Tường Minh. Tên người con trai có chỗ đứng không nhỏ trong trái tim em, anh có nụ cười tươi, rất tươi. Đôi mắt anh sâu hun hút mang một nỗi buồn thầm kín, một cái gì u uất khó diễn tả bằng lời. Em nhớ dáng anh cao, gầy gầy đứng sừng sững giữa núi rừng Đại Lãnh. Em nhớ giọng sáo buồn vương vương một niềm đau xót. Giọng nói của Minh như ru hồn em vào giấc mơ hồng, như run tim em từng nhịp lao xao. Nửa đêm em chợt bừng tỉnh giấc, ra balcon ngồi bó gối mơ màng như người mộng du. Như đêm nay, em nhớ Minh. Nhớ vô vàn. Minh ơi, còn có dịp nào để gặp nhau? Còn có dịp nào em nghe Minh thổi sáo? Trời ơi, em đã yêu Minh rồi sao? Nếu không thì tại sao em nhớ Minh quá đổi. Và Minh ơi, phải chăng tình yêu giết lẫn sự hồn nhiên, bình thản của tâm hồn như là viên kẹo ngọt làm hư hỏng những chiếc răng xinh xinh? Kẹo làm răng hư mà người ta vẫn thích ăn kẹo ngọt. Cũng như tình yêu làm chao nghiêng tâm hồn, thế nhưng người ta cũng vẫn cứ yêu, như em chẳng hạn.

Trời đêm nay thật nhiều sao. Sao đẹp cũng không bằng đôi mắt Hiếu. Thật thế sao anh? Anh đã nhìn vào mắt Hiếu để biết rằng cô bé Thực Hiếu cũng đẹp, như bao người con gái đẹp. Em chống tay vào khúc lan can, đầu óc còn đăm đăm nỗi nhớ. Phố quận về khuya buồn hiu hắt. Tự dưng em thấy cô đơn. Tự dưng em thấy hồn mình trống rỗng. Giá có Minh bên

cạnh. Giá em nghe được tiếng sáo của Minh. Chúa ơi, bao giờ con gặp lại chàng.

Em lần bước vào phòng. Ngọn đèn ngủ trên table de nuit toả sáng dịu dàng. Cánh hoa dại của một chiều kỷ niệm vẫn còn trong chiếc bình nhỏ xíu. Màu đỏ đã trở thành nâu sẫm trong đêm. Em với lấy quyển nhật ký. hai đêm rồi em giật mình tỉnh giấc và cặm cụi ngồi biên nhật ký. Trang nhật ký bắt đầu bằng tiếng Minh yêu dấu. Trang nhật ký của mỗi tình đầu chớm nở. Và em thiếp đi lúc trời gần sáng, lúc sao mai ngoài kia bắt đầu mọc.

Một bàn tay mát lạnh đặt nhẹ lên trán em và tiếng mẹ dịu dàng:

- Thục Hiếu! Dậy đi học con.

Em mở bừng mắt:

- Sáng rồi sao mẹ?

Mẹ vuốt tóc em:

- Con mệt lắm ư? Mọi hôm con ưa dậy sớm.

Em mỉm cười trấn an mẹ:

- Con khỏe như voi mà mẹ.

Hai mẹ con ra khỏi phòng, đi xuống lầu. Mặt trời đã lên. Em hấp tấp soạn sách vở, thay áo và đi học ngay. Mẹ buộc em phải ăn một miếng bánh phết bơ. Mặc dù đã trễ giờ nhưng em không muốn mẹ buồn. Em nán lại vài phút để ăn xong miếng bánh cho mẹ vừa lòng. Em dắt xe ra khỏi nhà, phóng như bay, nhưng hình như trời không thương kẻ hiền, chiếc xe cà tàng bỗng xục xịch rồi tắt ngúm. Em ngừng xe, loay hoay mãi không xong. Gương mặt ông giám thị hiện ra khó dăm dăm. Em run lên khi nghĩ đến hình phạt chạy ba vòng quanh sân trường. Không có gì què bằng. Giữa lúc em đang nhăn nhó thì một chiếc xe Jeep ngừng lại. Em ngẩng lên. Anh Du, anh họ của Tưởng Dung, đang nhìn em mỉm cười. Bên cạnh anh, người tài xế tắt máy xe. Anh Du hỏi:

- Sao Hiếu đi học trễ thế này?

Em ngượng ngập:

- Dạ... xe Hiếu hư.

Anh Du xoay qua người lính:

- Chú đưa Thục Hiếu đến trường.

- Còn chiếc xe? Em hỏi..

- Anh sẽ sửa và lái về nhà cho Hiếu. Bây giờ Hiếu đi kéo trể.

Anh nhìn em, một cái gì là lạ trong đôi mắt anh:

- Trưa cho phép anh đến đón Hiếu nhé.

Và không đợi em trả lời, người lính phóng xe chạy như bay. Em đến trường vừa đúng giờ vào lớp. Nhỏ Túy Đoan đang trò chuyện với Tuyết Oanh, thấy em vào cô bé quay lại ngay:

- Xe mà y đâu?

- Nằm vạ.

- Mà y đi bộ đến?

- Xe tao nhổng nhểo giữa đường. May nhờ anh Du chứ không tao lại hân hạnh trình diện ông giám thị rồi.

Nhỏ Dung quay lại:

- Hở? Anh Du tao hở?

- Chứ còn ai nữa?

- Anh Du tao mới về phép hở?

- Ai biết đâu. Tao gặp ảnh giữa đường.

- Mà y gặp anh Du tức là ảnh mới về. Con này ngu.

- Ê, vừa thôi nhe. Anh họ mà y chứ anh tao sao mà tao để ý mới lại cũ. Vô duyên!

Nhỏ Kim Khánh:

- Thầy đến kìa. Tắt đèn cái máy phát thanh đi.

Thầy cho học sinh vào lớp. Tưởng Dung đẩy em bước lên thềm tam cấp, nhỏ thì thầm:

- Mà y ác lắm.

- Hở? Tao ác?

- Đừng giả vờ. Anh Du tao Trung úy đang hoàng chứ bộ đồ bỏ sao?

Em nghe như lỗ tai lòng búng. Tưởng Dung nói gì vậy nhỉ? À, em hiểu rồi. Em hiểu được ánh mắt anh Du ban nãy. Tình yêu có phải là một sự đuổi bắt? Em chớp mắt. Tội nghiệp cho Du mà cũng tội nghiệp cho em. Thầy cho cả lớp ngồi xuống mà em vẫn không hay. Kim Khánh kéo tay em:

- Con nhỏ này khủng hờ? Ngồi xuống đi!

Hôm nay giờ toán. Thầy đang giảng về phép tịnh tiến. Nhỏ Tưởng Dung ngồi nghe say mê. Môn học "ruột" của nhỏ mà. Em cũng ngồi ngoan để nghe thầy giảng. Nhưng không một lời nào lọt vào tai em. Mấy hôm nay em hững hờ với sách vở, em lạnh nhạt với bút mực. Vì anh đó, Minh biết không? Vì hình bóng anh đã đi nhẹ vào tim em, một chiều...

Chuông rung báo hiệu giờ chơi. Bọn học sinh ủa ra sân khi Giáo sư vừa bước khỏi lớp. Kim Khánh cùng Túy Đoan đi mua xí muội. Em nói với Tưởng Dung:

- Anh Du đem xe tao về nhà. Anh bảo trưa đến đón.

Dung nhìn em:

- Mày gật đầu chứ?
- Không gật đầu mà cũng không lắc đầu.
- Anh ấy không có một chỗ đứng trong trái tim mày sao?
- Tim tao không còn chỗ trống.

Dung tròn mắt:

- Nghĩa là...
- Như mày hiểu.

Dung nắm tay em:

- Mày có thể cho tao biết chút chút được không? Người ấy đến với mày từ bao giờ?

Em mỉm cười:

- Tụi mày thường bảo tao là đứa kín đáo nhất bọn cơ mà.

Nhỏ Đoan, Khanh từ ngoài vào, chúng bỏ vào tay mỗi đứa hai viên xí muội. Túy Đoan cười:

- Tụi mày rù rì chi mà thân mật thế?

Kim Khánh:

- Tưởng Dung chuẩn bị kêu Thục Hiểu bằng chị đi là vừa.

Nhỏ Đoan, Khánh nheo mắt trêu em. Nhưng Tưởng Dung lặng thinh, mắt buồn thiu. Hai con bé tròn xoe mắt nhìn Tưởng Dung ngạc nhiên. Riêng em, em đã hiểu vì sao Tưởng Dung buồn. Và anh Du, một ngày nào đó anh cũng sẽ buồn. Bởi vì anh không có một chỗ nào trong ngăn tim em, dù rất nhỏ nhoi.

* * *

Em đang ngồi học mấy thành ngữ Anh Văn thì Triều đến. Em reo lên:

- A, anh Triều.

- Thục Hân đâu rồi em?

Em giả vờ xìu mặt:

- Anh hỏi thăm một mình chị Hân thôi hử?

- Thục Hiểu nữa chứ. Nhưng phải theo thứ tự lớn trước nhỏ sau.

Em cười:

-Tạm tha cho anh lần này. Đố anh biết chị Thục Hân đang làm gì?

- Chắc chắn không phải đang thổi sáo.

- Dĩ nhiên. Vì anh không nghe tiếng sáo.

- Không phải vậy. Anh muốn nói là vì chị Hân chả còn buồn nữa.

Em nhỏ giọng:

- Chị Hân đang viết văn trong phòng.

- Ồ Thục Hân giỏi quá ta.

- Chị ấy vừa viết xong hai cái truyện ngắn tuyệt vời. Đang bắt đầu một truyện dài.

- Anh phải vào xem.

Anh Triều đi rồi, em cúi xuống học tiếp. Đã hơn hai tuần nay chị Thục Hân không còn thổi sáo nữa. Ba mẹ xem anh Triều như một người ân, mặc dù ba mẹ biết trước chị Hân sẽ khổ, sau này. Ba mẹ muốn chị Hân

vui được phút nào hay phút ấy. Và anh Triều là người đang đem niềm vui đến cho chị.

Có tiếng xe chạy vào cổng nhà. Em nhìn thấy anh Du đang chở nhỏ Tường Dung bằng chiếc Yamaha của nhỏ. Em chạy ra:

- Anh em nhà nhỏ đi đâu lạc đến đây nhỉ?

Du cười:

- Đi tìm nhà cô Thục Hiểu. Phiền cô cho tôi hỏi thăm cô Hiểu.

- Cô Hiểu đi vắng. Ông và cô có nhờ tôi nhắn lại gì không?

Nhỏ Tường Dung hét lên:

- Không có đùa nữa. Có mời tao vào nhà không thì nói.

Em vòng tay:

- Dạ xin mời quý vị vào ạ.

Em đặt ly nước trước mặt anh Du:

- Bao giờ thì anh hết phép?

Du nhìn mặt mình trong ly nước:

- Mốt.

Con bé Tường Dung xen vào:

- Mai này chủ nhật, chắc mày rảnh chứ nhỉ?

Em lắc đầu:

- Mai ba tao về.

- Mày đón ba buổi sáng, buổi chiều đến nhà tao không được sao?

- Để xét lại.

- Tao muốn mày trả lời dứt khoát được hoặc không.

- Có chuyện gì quan trọng thế hở?

- Mốt anh Du đi về lại đơn vị. Mai này tao làm một bữa bánh xèo gọi là đãi anh. Anh Du muốn có mày đến cho vui.

Em mím nhẹ môi. Không nhận lời chắc chắn anh Du buồn lắm. Và con nhỏ Tường Dung có lẽ sẽ giận em. Mà nhận lời thì vô tình em gieo vào lòng anh Du niềm hy vọng. Em thương Du và em yêu Minh. Minh thì như cánh chim Hải âu đã bay đi sau một lần dừng chân trên bãi biển. Con

chim biển sẽ không bao giờ mỏi cánh. Và Minh, biết bao giờ anh dừng chân lại, cùng em nhìn về một hướng đi trọn đời cho hai đứa?

Nhỏ Tưởng Dung đập vào vai em:

- Sao, mà?

Anh Du tiếp:

- Im lặng tức là chấp nhận hở?

Em thấy tội nghiệp Du quá chừng.

Em gật đầu:

- Vâng. Mai em đến để tiễn anh đi chứ.

Đôi mắt anh Du sáng lên vui mừng. Nhỏ Dung cũng cười thật tươi:

- Mà dễ thương lắm đó, nghe con ạ.

Em đỏ mặt:

- Khi không đi khen ầu...

Anh Du:

- Dung nó nhận xét đúng đấy chứ.

- Hoa Khôi lớp em mà anh.

- Nói bậy. Đừng thềm tin vào miệng mồm nó, anh Du.

- Không tin cũng không được vì Tưởng Dung nói đúng.

Em vội quay đi nơi khác để tránh tia nhìn của anh Du. Em lại nhớ đến Minh. Sao Du không phải là Minh nhỉ? Cho em thôi buồn, cho em thôi nhớ. Em đang bối rối vì ánh mắt thiết tha của Du thì chị Hân bước vào.

Chị gật đầu chào Du và Tưởng Dung. Chị cầm giấy bút đến bên em:

- Mẹ đi chợ về chưa, cưng?

- Dạ chưa?

- Tí nữa mẹ về em xin phép mẹ dùm chị nhé. Anh Triều rủ chị đi Đất Lộc.

Em reo khẽ:

- Ô! Rẫy của anh Triều nhiều chuối và đu đủ lắm cơ.

Anh Triều cũng vào phòng. Anh tươi cười:

- Có Tưởng Dung ở đây nữa nhỉ.

Tưởng Dung giới thiệu:

- Anh Triều, em đã có lần nói với anh. Còn đây là anh Du, anh họ Dung. Du và Triều bắt tay nhau. Hai người nói chuyện với nhau trong khi chờ chị Hân trang điểm. Lát sau, chị Hân trở ra, chiếc áo dài vàng lấm tẩm hoa tím làm nổi bật dáng dấp mảnh khảnh và làn da trắng hồng của chị. Em nghĩ, nếu chị Thục Hân không phải là một cô gái tật nguyền thì có lẽ chị là nàng công chúa diễm lệ nhất thành phố này.

Hai người sánh vai nhau đi ra khỏi nhà. Anh Du nhìn theo:

- Họ hạnh phúc thật.
- Anh Triều yêu chị Hân thật tình hả Hiếu?
- Ừa.

Tưởng Dung chép miệng:

- Anh Triều hơi lẳng mạn.
- Mà nói đúng. Tình yêu của họ không thể tiến tới hôn nhân vì chị Hân dù đẹp đến đâu vẫn chỉ là một cô gái câm

Tưởng Dung bóp tay em:

- Xin lỗi mày. Tao không có ý nói như thế đâu.

Du nhìn vào bình hoa trước mặt nhỏ giọng:

- Thà tật nguyền mà có người yêu tha thiết. Còn hơn anh, thân thể vẹn toàn mà...

- Sao anh bi quan thế?
- Hiếu khuyên tôi phải hy vọng sao?

Em mím môi:

- Hiếu không dám như thế.
- Tôi xây mộng rồi cũng như đã tràng xe cát, tôi biết. Nhưng đã tràng mãi mãi vẫn còn xe cát.

Em lắc lắc đầu. Tiếng nói của Du chìm lìm trong căn phòng vắng lặng.

Ánh mắt của Du nhìn em tha thiết. Có một cái gì nghiền ngệten ở cổ họng. Bởi vì em yêu Minh. Bởi vì anh Du không phải là Minh, người con trai của một chiều không thể quên, một chiều đã trở thành kỷ niệm.

Lúc đi chơi về, chị Hân rũ ra như một người ốm yếu nhất vừa dầm phải cơn mưa trái mùa. Chị vào phòng ôm mặt lặng người đi hằng giờ, như pho tượng. Rồi chị khóc như chưa bao giờ được khóc. Chắc hẳn có điều gì đau đớn lắm đang xoay tròn trong chị. Em không hỏi han, em nghĩ nên để yên cho chị, khóc được càng tốt, với đi bớt nỗi khổ đau. Em ngồi một mình nắn nót biên nhật ký hay đúng hơn là trải những nhớ thương lên trang giấy trắng. Mẹ bảo lúc sau này em có vẻ dầm thắm hơn. Mẹ không ngờ là em đã biết yêu. Dưới mắt mẹ, em là cô bé nhu mì, da non, bầm ra sữa. Mẹ ạ, đôi mắt của Minh, nụ cười của Minh con không bao giờ quên được. Minh là một mẫu người mà em hằng mong gặp và dột nên từ khi chớm biết mộng mơ. Mẫu người như Minh đã được un đúc từ lâu trong tiềm thức. Minh là người đặc biệt, một người mà em không tìm thấy được ở Du hay bất cứ người con trai nào khác. Em yêu Minh ngay từ buổi chiều đầu, trong giây phút gặp gỡ ngắn ngủi cũng vì thế. Minh mới đến với em nhưng như đã quen thuộc tự bao giờ. Em nhớ Minh trên tận cùng nỗi nhớ. Minh là ai? Người con trai giữa rừng núi âm u? Người con trai không sống cùng cha mẹ? Trong Minh có một cái gì bí ẩn. Trong Minh, hình như anh hút chân xuống một hố sâu tuyệt vọng. Minh, người con trai gặp gỡ như một giấc mơ. Một giấc mơ thì không thể đến hai lần. Và Minh, lần gặp gỡ đầu tiên hay cũng là lần cuối?

Đóa hoa dại trên bàn đã bắt đầu héo úa. Những cánh nhỏ rủ xuống, yếu ớt đến tội nghiệp. Những nhụy vàng mỏng manh đã khô queo tự bao giờ. Em vuốt vuốt cánh hoa đặt vào ép giữa trang sách, nâng niu như nâng niu chính kỷ niệm mình. Em không thể vứt đi mặc dù cánh hoa đã héo tàn. Người ta không thể khùng điên đến độ vứt bỏ một vật đã trở thành kỷ niệm. Nếu tôi là chủ cành hoa này, tôi sẽ tặng nó cho Hiếu. Thế có nghĩa là gì hở anh? Anh có nhớ đến Hiếu như là Hiếu đang nhớ đến anh không?

Màn đêm ngoài kia đang bao phủ. Lại một đêm nữa em thao thức vì Minh.

Chương 3

Em dừng xe trước cổng nhà Tường Dung. Anh Du chạy ra:

- Tường Thực Hiểu không đến chứ?
- Tại sao không? Hiểu chưa thất hứa với ai bao giờ.

Hai đứa bước song song nhau lên bậc thềm tam cấp. Bờ môi anh Du trở hoa:

- Tường Dung chờ Hiểu ở nhà sau.

Em cười:

- Ai lại đi tiếp khách ở nhà bếp nhỉ?

Em và Du vào nhà bếp. Mẹ Dung đang ngồi bên cô con gái, hướng dẫn cho cô bé làm bánh. Em vòng tay:

- Chào bác ạ.

Bà cười bảo Tường Dung:

- Con mang bánh dọn cho Thực Hiểu và anh Du đi. Để mẹ đúc cho.
- Còn con nhịn hờ?

Bà mẹ trợn mắt:

- Ai dám bắt cô nhịn bao giờ?

Tường Dung lè lưỡi. Cô bé mặc chiếc áo bà ba trắng nom thật dễ thương.

Cô bé dọn bánh lên bàn:

- Anh Du chờ Hiểu đến đói meo đó.
- Sao anh không dùng trước?
- Anh Du bảo có Hiểu cùng ăn mới ngon.
- Tỉ như Hiểu không tới?

Du cười nhỏ:

- Nhưng Hiểu đã đến đây rồi.
- Hiểu nói tỉ dụ mà.

Anh Du gắp một chiếc bánh vàng ngậy óng ánh mỡ bỏ vào chén em:

- Nếm thử rồi khen Tường Dung một vài câu kẹo hăn buồn.

Em cười:

- Bánh này nếu đem đi thi không nhất thì cũng đứng... thượng hạng.

- Bò con cho tao đi tàu bay giấy hử?

Nhỏ Tưởng Dung như chợt nhớ ra điều gì, nhỏ reo lên nho nhỏ.

- A, anh Du. Anh nghe chuyện tui em đi coi bói chưa nhỉ?

- Cô có kể đâu mà bảo anh nghe.

Cô bé ríu rít:

- Thì bây giờ kể có sao đâu

Em ngưng đùa:

- Nhưng cấm nói về tui à nha

Con bé nheo mắt:

- Cái đó tùy... người nghe, phải không anh Du?

- Anh không có ý kiến.

- Thầy bói nói Thục Hiểu dễ làm mềm lòng những đấng nam nhi

- Anh biết.

- Và đang có đối tượng.

Đôi má em đỏ bừng. Trong một phút em nghĩ đến một người con trai xa lạ mà gần gũi. Minh. Đôi mắt anh Du nhìn em lạ lùng:

- Chắc thầy bói nói đúng?

Em bối rối:

- Nhỏ Tưởng Dung nói bậy...

Tưởng Dung vẫn vô tình:

- Thật mà. Thầy bói còn bảo Thục Hiểu rất chung tình.

Anh Du cười buồn, giọng lửng lơ:

- Có lý.

Em xoe tròn mắt:

- Anh cũng tin nữa sao?

- Thục Hiểu tin thì tôi cũng phải tin chứ. Tin để mà buồn.

- Ai bảo với anh là Thục Hiểu tin?

Anh Du nhìn em, tia nhìn xoáy buốt vào hồn:

- Thục Hiểu đừng thương hại anh. Anh đã biết trước, rồi sẽ có một ngày buồn, như hôm nay.

Tưởng Dung không ngờ câu chuyện đổi chiều một cách nhanh chóng như thế. Cô bé vót vát:

- Em xin lỗi đã nói đùa để anh Du buồn.

Anh Du cười, khô khan:

- Tưởng Dung lại thương hại anh nữa rồi. Chán quá, sao người ta không sống thật với lòng mình thế nhỉ?

Em mím môi:

- Không ai sống hoàn toàn với đời mình ngoại trừ những chiến sĩ ngoài mặt trận.

Anh Du im lặng. Cả ba đều im lặng. Đĩa bánh buồn tênh giữa bàn. Không khí trong phòng như loãng ra, ngọt ngào. Em đứng lên:

- Hiếu hơi nhức đầu. Anh Du và Tưởng Dung cứ tiếp tục nhé!

Tưởng Dung:

- Tao đưa mày về phòng.

Tưởng Dung dắt em vào phòng. Cô bé ấn em ngồi xuống giường:

- Mày nằm nghỉ đi. Tao ra ngoài với anh Du.

Tưởng Dung khép nhẹ cửa lớn. Gian phòng bây giờ chỉ còn một mình em, buồn hiu và trống vắng. Em bước đến vò học nhỏ Dung, định kiếm một truyện nhi đồng đọc để tìm lại hồn mình một chút bình yên. Một quyển Album thật lớn nằm trong ngăn kéo. Chắc hẳn là Album của nhỏ Dung. Bạn bè bảo nhau Tưởng Dung có nhiều hình ảnh đẹp như tài tử xi nê. Em dở từng trang ảnh, những tấm ảnh gia đình thật đẹp. Trang ảnh cuối cùng là hình một chú bé cỡ lên năm. Chú bé đang nhe răng cười, nụ cười ngây ngô dễ thương lạ. Đôi mắt chú bé, nụ cười chú bé hình như đã quen thuộc tự bao giờ. Em ngờ ngợ như có gặp chú bé ít ra cũng một lần. A, Trần Tưởng Minh. Chú bé có nụ cười của Minh, nụ cười vẫn tươi dù đôi mắt u buồn.

Nhỏ Dung bước vào:

- Anh Du về rồi, nhỏ.

Em ngẩng lên:

- Mà lại nói gì để anh ấy buồn?

- Tao nói mày đã có người yêu.

Nhỏ quàng tay qua vai em, tiếp:

- Thà là như vậy, mày ạ. Mà nếu tao không nói Du cũng đoán biết, anh ấy thông minh lắm mà. Mày không yêu thì để anh ấy tìm một lối đi khác khỏi bận lòng nhau

Em không nói, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chú bé trong album.

Nhỏ Tưởng Dung chỉ vào chú bé:

- Mày biết ảnh ai đây không?

Em lắc đầu. Nhỏ nói:

- Anh Minh của tao đấy!

Em giật mình, lắp bắp:

- Trần... Tưởng Minh.

- A, đúng rồi. Nhà tao ai cũng lót chữ Tưởng cả.

Em nói mà nghe giọng mình run lên:

- Anh Minh bây giờ ở đâu? Sao từ hồi nào đến giờ tao không nghe mày nói có anh trai?

Tưởng Dung bùi ngùi:

- Tao không nói tao có một người anh còn ở ngoài Bắc là gì? Hình này chụp lúc anh ấy năm tuổi, trước khi ba mẹ tao di cư.

Em nhúu mày. Anh Minh nào ở ngoài Bắc. Anh Minh nào ở núi rừng Đại Lãn. Sao lại có sự trùng hợp lạ lùng như thế này? Em chợt nhớ đến hai chữ Tưởng Khanh khắc trên ống sáo của Minh. Em nói:

- Tao nghĩ giá mày tên Khanh, Tưởng Khanh thì đẹp biết bao.

Nhỏ Dung reo lên nho nhỏ:

- A, tên Tưởng Khanh là tên của chị tao. Chị Tưởng Khanh chết lúc lên ba. Tưởng Khanh, tên đẹp ghê hờ mày? Nghe ba tao kể, hồi mẹ tao mang thai, ông nội bắt buộc dù trai hai gái đứa bé vẫn mang tên Tưởng Khanh. Không hiểu sao ông nội tao thích tên Tưởng Khanh đến thế.

Em bàng hoàng. Đây không phải là một giấc mơ mà là sự thật. Minh không thể nào di cư mà không tìm ra ba mẹ. Em cắn làn môi dưới đến rớm máu mà không cảm thấy đau. Đầu óc em rối loạn. Minh ơi, anh là ai? Nhỏ Dung đập vai em:

- Nhỏ, sao môi mi tím ngắt ghê kia?

Em nắm tay Dung, cố làm ra vẻ thản nhiên:

- Dung này, sao hai bác di cư không đem anh Minh theo?

Nhỏ Dung chớp mắt:

- Ba má tao di cư năm 1955, lúc anh Minh vừa lên năm. Ban đầu ba má tao không định vào Nam, nhưng về sau, sống không nổi với chế độ ngoài đó, cả nhà phải lén lút di cư. Lúc ấy đã trễ hạn di cư, không một người nào được vào Nam tự do trong thời gian đó. Vì âm thầm lén lút di cư nên ba tao không lo cho cả mẹ tao đã gần ngày sinh và đứa con nhỏ, anh Minh. Thế nên anh Minh phải đi chuyển sau với ông nội.

Nhỏ lặng một chút rồi tiếp:

- Nhưng tao không hiểu vì sao ông nội và anh Minh không vào Nam được. Em vẫn nhìn chăm chăm vào tấm ảnh. Chú nhỏ giống anh Minh thật, mặc dù tuổi tác đã cách xa. Trần Tường Minh, người con trai của một chiều gặp gỡ và anh Minh của Tường Dung là hai hay chỉ một người? Khó thể có hai người cùng mang một cái tên và cùng một nếp sống gia đình. Sự trùng hợp này làm đầu óc em hoang mang ghê gớm. Người em yêu vẫn ở xa tầm tay với. Minh là một người mang một vẻ bí mật, bí mật như sự trùng hợp giữa Minh và anh Tường Dung. Nhỏ Tường Dung nhìn đắm đắm vào mắt em:

- Suy tư gì thế nhỏ?

Em lắc đầu:

- Không.

Nhỏ cười lém lỉnh:

- Nhớ "chàng" hả?

- Mà chỉ được cái nói bậy.

- Tiếc thật. Tao không biết "chàng" là ai, chàng có gì hơn người để lọt vào mắt xanh của mày nhỉ?

Nhỏ ôm vai em dụ khị:

- Nè, Hiểu cho tao biết chút chút đi. "Chàng" tên gì? Bao nhiêu tuổi? Hai người "phải lòng nhau" bao lâu rồi?

Em bấu môi:

- Mày đừng lái xe cam-nhông vô đời tư của thiên hạ chứ.

- Giời ơi. Yamaha ta lái chưa vững, nói chi đến xe cam-nhông.

- Vậy thì im mồm đi. Đừng hỏi nữa.

- Khó cạy miệng mày quá.

- Rõ vô duyên. Ai như mày, một cũng Viễn, mà hai cũng Viễn.

Cô nhỏ đỏ mặt ngồi im. Nhắc đến Viễn là Dung sợ em ngay. Em đang làm "nhịp cầu tri âm" cho hai người mà. Dù sao nhỏ cũng phải nể người phát thư không công của nhỏ chứ.

Có tiếng xe vào sân nhà, Tưởng Dung reo lên: "A, ba về!" Tưởng Dung nhảy chân sáo ra khỏi phòng. Em cũng lững thững đi sau cô nhỏ. Lúc thừa với ba Dung đi về, môi em chợt run lên. Em vừa nhận ra gương mặt ông giống anh Minh, một nét giống nhau chỉ có được ở hai người: cha và con.

* * *

Tiếng sáo của chị Thục Hân buồn đến rún người, buồn hơn những giọt lệ khóc than, đã đánh thức giấc ngủ trưa muộn màng của em. Từ hôm đi chơi rầy về, đôi mắt chị Hân luôn luôn ứ đầy nước mắt. Em cắn môi để không bật ra tiếng khóc khi nhìn đôi mắt đẫm lệ của chị. Em đọc được trong nhật ký chị Hân, những nỗi khổ đau của cuộc tình tan vỡ. Buổi chiều, ở Đất Lộc, chị Hân gặp ba Triều. Ông ngỡ rằng chị Hân là một người câm và điếc. Ông đâu ngờ chị Thục Hân vẫn nghe được những lời nói tàn nhẫn của ông. Cuộc tình của Triều và chị Thục Hân như chấm dứt từ đó. Và bây giờ chị Hân thoải sáo hay hơn, sầu hơn và đau khổ nhiều hơn.

Giọng sáo của chị Hân bây giờ là giọng sáo của Minh. Minh! Em nhớ Minh khôn tả. Em nhớ Minh đến quên cả sách vở. Em hay đi thần thơ trên bãi biển gió reo, nghe sóng biển réo gọi mà mơ hồ tưởng đến Đại Lãnh, nơi em đã gặp Minh. Em thường đi lang thang trên đường phố với một hy vọng nhỏ nhoi là tình cờ được gặp lại Minh. Nhưng hình bóng Minh vẫn tí tít mù. Em đi tìm Minh như đi tìm một ảo ảnh xa xôi. Làm sao biết được Minh bây giờ ở đâu?

Lúc sau này em thường đến nhà Tưởng Dung nhìn ảnh chú bé giống anh mà khóc thầm. Em vẫn không biết được nhiều hơn những điều em đã biết. Em đã dò hỏi mẹ Dung rằng có khi nào một gia đình di cư lại gặp nhau không. Bà bảo có thể có, nhưng rồi cũng tìm gặp nhau. Tuy nhiên chuyện đó đối với gia đình bà thì không bao giờ xảy đến. Bốn năm trước khi người bà con còn ở Pháp, chưa đi Mỹ, thường cho bà tin tức họ hàng ngoài Bắc. Gia đình Tưởng Dung đều biết Minh vẫn còn ở ngoài Bắc và ông nội thì đã mất rồi. Thế là không còn lý do gì để em nghĩ rằng người con trai em yêu là anh ruột Tưởng Dung. Nhưng em vẫn thao thức hằng đêm vì sự trùng hợp lạ lùng. Cái tên Tưởng Khanh, tên của một ông nội đặt cho đứa bé còn trong bụng mẹ. Trên đời này có hai ông nội, hai người mẹ, cùng hai anh Minh giống nhau sao? Em như muốn loạn lên bởi thắc mắc giăng trong đầu. Em như muốn điên lên vì mong gặp lại Minh, vì nhớ Minh. Sách vở vẫn nằm buồn tênh hững hờ trong ngăn tủ. Em như người mất hồn. Em có lãng mạn lắm không? Một lần gặp gỡ cho trọn đời nhưng nhớ.

Tiếng sáo của chị Thục Hân đã dứt hẳn. Em vẫn hai tay ôm đầu quay cuồng trong nỗi nhớ. Bên ngoài, trời đã tối sẫm. Em không còn để ý thấy gì nữa. Đầu óc em nhức buốt. Cổ họng em khô đắng. Tai em ù đi không nghe được bước chân của mẹ kéo nhẹ nhẹ vào phòng. Mẹ lay em:

- Sao ngủ gục thế này? Hiểu ơi! Dậy ăn cơm con!

Em mở mắt:

- Mẹ! Con chóng mặt quá mẹ ơi!

Mẹ sờ trán em:

- Thục Hiểu đau rồi. Đầu nóng ran thế này.

Mẹ dìu em lại giường:

- Con nằm nghỉ đi nha. Mẹ đi nấu cháo cho con

Em bật khóc:

- Thôi, mẹ.

- Sao lại thôi? Ủa, sao con khóc?

Mẹ vỗ về em:

- Nín đi con! Con sợ bệnh phải nghỉ học hở? Không sao đâu con. Mẹ xin phép nhà trường cho, đừng sợ. Chịu khó uống thuốc mai mốt khỏi mà. Mẹ đi ra, khép nhẹ cửa phòng. Em úp mặt xuống gối khóc vùi. Mẹ không hiểu được con đâu. Con không còn bé nhỏ để khóc vì sợ bệnh, sợ nghỉ học và sợ viên thuốc đắng ngắt ở cổ họng. Em khóc mà không hiểu vì sao mình khóc. Em ốm rồi. Minh không biết em ốm để đến thăm đâu. Minh ơi! Minh ơi!

Chị Thục Hân đến bên em, cái quạt giấy phất phơ nhẹ nhẹ. Chị lấy khăn lau nước mắt cho em. Em nắm tay chị, giọng em ướn sùng:

- Chị Hân, chị thối sáo em nghe đi. Thối khúc nào buồn nhất.

Chị Thục Hân trở mắt nhìn em ngạc nhiên. Nhưng chị vẫn gật đầu chịu ý em.

Tiếng sáo sầu rừng rúc. Em nghĩ đến Minh. Hình bóng Minh cứ lớn vồn trong trí. Không dẫn được lòng, em run lên.

- Chị ơi, chị thối sáo giống anh ấy quá.

Chị Hân tròn xoe mắt. Ống sáo buông xuống giường. Chị hôn em. Hai chị em mỗi người có một tâm sự riêng. Nhưng cùng là một tâm sự buồn, như nước mắt.

* * *

Minh hạ ống sáo xuống. Anh quay nhìn em:

- Hiểu trở lại Đại Lãnh chỉ một mình?

- Vâng.

Minh nhìn ra ngoài khơi sóng sủi bọt trắng xoá:

- Hiểu thấy biển Đại Lãnh thế nào?
- Tuyệt, anh ạ.
- Tuyệt cho những kẻ yêu đời như Hiểu và cũng tuyệt cho người chán đời như anh.

Em cười nhỏ:

- Anh tính tự trầm hử?
- Ủ. Nếu anh chết Hiểu có khóc không?
- Không khóc và cũng không cười.
- Hiểu không thương anh?

Em nghịch ngợm:

- Tại sao Hiểu phải thương anh?
- Tại vì anh thương Hiểu.

Em sung sướng muốn hét lên. Tim em đập rộn ràng trong lồng ngực. Biển vẫn tiếp tục reo vui trên bãi vắng. Mặt biển chiều nay vắng tênh. Hàng dương thẫm thì trong gió lộng. Tự dưng em thềm lặn ngụp vào nước biển mát trong. Em muốn dang hai tay, sải hai chân chạy bay trên bờ biển, hét với gió, với nắng, hét thật to rằng em yêu biển vô cùng.

Minh dắt tay em đứng lên. Đôi tà áo trắng xóa bay phần phật quăn quít trong chiều. Minh nói nhỏ vừa đủ cho em nghe. Áo em trắng hơn bọt biển, chắc anh phải làm thơ mất, nhỏ ạ. Em vùng bỏ chạy, Minh đuổi theo. Chúng em đuổi bắt nhau trên cát. Một lúc nào đó không còn nghe tiếng bước chân đuổi theo, em quay nhìn lại. Em không thấy bóng dáng Minh đâu. Em chạy ven theo bờ biển. Chiếc đầu Minh đang lặn ngụp ngoài xa. Sóng cuốn thân hình Minh trôi đi, xa mãi. Em thảng thốt gọi, tiếng em át cả tiếng sóng gào: - Minh ơi! Minh ơi! Không một lời đáp lại chỉ có sóng biển ầm ì vỗ vào bờ và chỉ có tiếng gió rít trên ngọn dương cao vút. Em chạy bay trên biển. Em hét lên tuyệt vọng: - Minh ơi! Trở về với Hiểu. Minh ơi!

- Hiểu! Hiểu! Mồ hôi ướt đầm thế này?

Em mở mắt. Tưởng Dung đang ngồi bên cạnh em, bàn tay nhỏ đặt lên trán em, thân ái:

- Mày nằm mơ thấy gì mà gọi mãi tên Minh?

Em ôm ngực:

- Trời ơi! Một giấc mơ kinh hoàng.

Tưởng Dung vỗ về em:

- Thường thường những người bệnh hay nằm mơ thấy toàn là chết chóc, khủng khiếp, đừng sợ, nhỏ.

Tim em vẫn còn đập mạnh, tay chân vẫn còn run rẩy. Em thở ra, giọng nhẹ tênh:

- Tao thấy anh ấy bị sóng cuốn đi.

Tưởng Dung nắm tay em bóp nhẹ nhẹ:

- Anh ấy tên Minh?

- Ừ.

Tưởng Dung tò mò:

- Sao một tuần nay mày bệnh, tao không thấy anh ấy đến thăm?

Nước mắt em trào ra:

- Anh ấy vừa đến với tao trong giấc mơ. Và anh ấy chết.

- Đừng nói bậy. Giấc mơ đâu phải là sự thật.

- Nhưng tao sợ...

Tưởng Dung nằm xuống bên em:

- Hay là Hiếu với Minh giận nhau?

Em lắc đầu, nước mắt chảy xuống môi mẫn mẫn:

- Chúng tao có gặp nhau lần nào nữa đâu mà giận.

- Thế chàng đi xa?

- Tao không biết.

- Trời đất. Sao mày lòng vòng thế?

Một ý nghĩ vụt đến trong đầu. Em vùng ngồi dậy:

- Tưởng Dung! Mày giúp tao điều này nhé?

Tưởng Dung gật đầu:

- Điều chi khó mấy tao cũng cố giúp mày, bò con ạ.

Em mỉm cười:

- Mày chở tao ra Đại Lãnh.

Tưởng Dung há hốc mồm:

- Đến Đại Lãnh làm chi?

Em xịu mặt:

- Mày từ chối?

- Tao hứa giúp mày. Nhưng mà đến Đại Lãnh làm chi chứ? Mày nhớ biển thì bãi Nha Trang đó.

- Tao có lý của tao. Mày chở ta đến đó nghen?

- Thôi được. Bao giờ đi hử?

- Ngay bây giờ.

Lần nữa, Tưởng Dung thắng thốt:

- Mày điên hả? Mày còn bệnh mà.

- Tao khỏi rồi.

- Ừ, khỏi. Mày đi về có đường đào lỗ chôn luôn.

Em nói trong tiếng thở:

- Tao muốn gặp lại Minh.

- Trời ơi. Tao đã nói rồi. Anh ấy không có trầm mình tự tử ngoài biển đâu mà sợ.

Em muốn bảo với Tưởng Dung là không phải em tìm Minh trong sóng biển chập chùng. Em muốn kiếm Minh ở rừng Đại Lãnh, nơi chúng em đã gặp nhau. Biết đâu Minh còn trở lại nơi đó. Ừ. Biết đâu. Ai ngờ được sự việc xảy ra trong đời mình nhỉ?

Tưởng Dung ôm vai em:

- Mày đừng dại dột. Nằm xuống nghỉ đi, việc gì đến ắt nó phải đến.

- Tao không phải là một người thụ động, phó mặc đời mình cho định mệnh đẩy đưa, đến đâu thì đến.

- Nhưng ít ra cũng đợi mày hết bệnh đã. Đưa mày đi bây giờ chắc bác không đồng ý.

- Tao có xin phép đâu mà bảo mẹ tao đồng ý.
- Tao không dám đưa mày đi lén lút như thế.
- Mày không thương tao?
- Thương mày đừng dẫn mày vào con đường chết à?

Em khóc:

- Mày không hiểu tao.

Tưởng Dung nhìn em ái ngại:

- Được rồi. Tao sẽ đưa mày đi vào ngày mai, ngày một khi mày bớt bệnh.

Tao nghỉ học để đưa mày đi, chịu chưa hở.

Em gật đầu:

- Cũng được.
- Thôi tao về nhen. Chịu khó uống thuốc cho mau khỏi bệnh.

Em gượng cười vui:

- Thưa cô vâng ạ.

Em ngã người xuống nệm, kéo chăn đến tận cằm.

Tiếng xe của Tưởng Dung nổ dòn rồi xa hút. Nước mắt em chảy dài. Ngày hôm nay là ngày thứ bảy em nằm trên giường bệnh.

* * *

Em ngồi thấp thỏm trên ghế. Tưởng Dung hẹn sáng nay đến đón em không biết cô nhỏ có nhớ không. Em đã nói dối với mẹ là Tưởng Dung mời em đến nhà chơi. Mẹ bảo mới khỏi bệnh đi chơi không tốt. Nhưng mẹ vẫn chiều em, những người mẹ thường hay chiều con. Nếu mẹ biết hôm nay em đến Đại Lãnh, em sẽ qua bao đoạn đường đèo thì có lẽ mẹ không chiều em bao giờ. Em hơi thẹn thùng khi phải nói dối với mẹ. Nhưng những ước mong gặp Minh như trong giấc mơ làm hồn em rộn rã. Em tưởng tượng đến gương mặt Minh, sung sướng và ngạc nhiên khi gặp lại em. Em sẽ kể cho Minh nghe về anh Minh của Tưởng Dung. Ôi! Bao nhiêu là việc em sẽ làm.

Em chạy ào ra sân khi xe của Tưởng Dung vừa đỗ lại. Em giấu mặt sau lưng Dung khi con bé vọt xe chạy. Tưởng Dung chở em theo cái lộ tuyến

Diên Khánh, nghĩa là chúng em sẽ không phải qua đèo Rù-rì. Em lim dim mắt tưởng tượng đến những việc sẽ xảy ra. Không đầy ba giờ nữa hoặc em sẽ gặp được Minh hoặc có thể không bao giờ gặp nữa. Xe đang xuống đèo, em không biết ngọn đèo tên gì nữa. Hai bên là núi rừng xanh thẳm. Em cố nén nỗi xót xa khi nhìn về phía bên trái con đường hỏa xa đã rỉ sét, cỏ mọc um tùm. Tưởng Dung hình như cũng nghĩ như em, nhỏ cho xe chạy chậm lại và nói:

- Hiểu thấy không. Con đường sắt chơ vơ buồn chi lạ.

Em áp má vào lưng nhỏ:

- Vâng. Người nào không đau đớn khi nhìn con đường hỏa xa điều hiu cở đại ắt kẻ đó không còn tình cảm, hông có trái tim rung động.

Tiếng Tưởng Dung nhẹ như hơi gió:

- Tao mơ một ngày nào đó, gia đình tao ngồi trên xe hỏa trở về miền Bắc nơi có anh Minh, có họ hàng và mồ mả ông bà nội.

Tim em chột đập rộn rã khi Dung nhắc đến tên anh Minh. Người con trai ấy là anh của Tưởng Dung hay chỉ một trùng hợp tình cờ? Em nghĩ, câu trả lời chắc không còn bao lâu nữa.

Xe đang đi ngang biển Lương Sơn, bãi biển xanh ngát, đẹp tuyệt vời.

Tưởng Dung hơi quay đầu lại:

- Tao không thể hiểu được mày. Đại Lãnh vắng hoe bóng người, không lẽ tụi mày làm một cuộc hẹn hò ở đó?

Em nuốt nghẹn ngào:

- Nếu là một cuộc hẹn hò thì sung sướng cho tao biết bao!

- Thật tao không hiểu mày nghĩ gì mà đòi đến đó khi người ta không hẹn.

- Dung không thể nào biết được ý tưởng của tao khi mày với tao không ở cùng một hoàn cảnh.

- Kể cho tao nghe đi Hiểu may ra tao giúp được mày.

Em không nói. Nhỏ Tưởng Dung trầm giọng:

- Hiểu đừng giấu tao nữa. Tao hứa không một kẻ thứ ba nào biết chuyện này, nếu mày muốn.

Em ôm hông nhỏ chặt hơn:

- Tao sẽ kể khi nào tao muốn kể. Nhưng có điều tao muốn nói với mày là tao thương và tin tưởng mày nhất...

-Thua một người.

- Ừ. Dĩ nhiên.

Bãi biển Đại Lãnh bắt đầu từ chân đèo Cổ Mã và tận cùng ở chân đèo Cả. Nhỏ Tưởng Dung dừng xe. Em xem đồng hồ tay. Khởi hành 7g10 phút và đến lúc 9g50 phút. Đợi Tưởng Dung khóa xe xong, hai đứa nắm tay nhau xuống bãi cát rộng. Biển buổi sáng sóng vỗ nhẹ nhàng. Em dắt Tưởng Dung đi về phía cuối bãi, nơi có con suối nhỏ dịu dàng trôi dưới chân cầu. Nhỏ Tưởng Dung ngơ ngác như tìm kiếm một bóng hình khác. Em mỉm cười một mình. Chàng không có trên bãi đâu. Chàng ở sâu trong núi kia. Tưởng Dung kêu mỗi chân lia lịa. Em đi sát vào nhỏ:

- Đây là con suối đẹp vô danh. Mày muốn theo tao đi ngược chiều dòng suối để vào sâu trong núi không?

Tưởng Dung bậm môi gật đầu. Em chớp mắt:

- Tao sẽ chỉ cho mày xem nơi hai đứa tao gặp nhau.

Tưởng Dung mỉm cười trong khi hai đôi chân vẫn tiếp tục bước sâu vào rừng núi. Em nói thật nhỏ, thật êm:

- Tưởng Dung! Mày có biết tao gặp Minh vào hôm nào không? Hai đứa tao gặp nhau vào buổi tối thứ bảy, đêm cắm trại của trường. Mày còn nhớ hôm đó tụi mày đã đốt đuốc đi tìm tao chứ? Minh là một người đặc biệt và bí mật, Dung ạ. Tao không biết một tí gì về anh nhưng tao yêu anh và tao "cảm thấy" dường như anh cũng yêu tao.

- Tao nghi quá. Sao lại có người vào trong thâm sơn cùng cốc như thế này? Hay là mày gặp ma?

Em cười gượng:

- Vậy khi tao vô đây tao cũng là ma sao?

- Nói đùa đấy. Mày kể tiếp đi. Anh ấy bao nhiêu tuổi? Quê quán ở đâu?

- Tao đã nói tao không biết rõ Minh ngoại trừ cái tên Trần Tường Minh và giọng nói đặt sệt Bắc kỳ.

Nhỏ Dung giật mình đứng lại trong một giây:

- Trần Tường Minh? Tên giống anh tao?

Em siết tay nhỏ:

- Không những giống tên mà là một trùng hợp kỳ lạ.

- Mà nói gì tao không hiểu?

- Mà sắp hiểu, Dung ạ. Hôm tao gặp Minh lúc anh đang thối sáo. Giọng anh buồn dễ sợ. Tao đọc được trên ống sáo của Minh có khắc hai chữ Tường Khanh. Anh bảo đó là tên của em anh.

Tường Dung kinh ngạc:

- Trai hay gái?

- Anh không biết. Anh bảo anh xa ba mẹ lúc mẹ anh đang mang thai. Và một điều đáng ngạc nhiên là ông nội anh có dặn ba anh, dù sinh trai hay gái đứa bé vẫn mang tên Tường Khanh.

- Trời ơi, thật thế sao?

- Mà cũng biết Thực Hiểu không bao giờ nói dối.

- Sao hôm tao kể mà nghe chuyện anh Minh mà không nói tao biết?

- Tao còn không tin một chuyện kỳ lạ thế thì nói ra làm sao mà tin được? Tao đã suýt hét lên khi khám phá ra ảnh của anh Minh mà lúc nhỏ hao hao giống anh Minh.

- Sao kỳ lạ thế nhỉ? Bốn năm trước khi người bà con còn ở Pháp, gia đình tao được tin anh Minh vẫn còn ở ngoài Bắc.

Hai đứa vào sâu trong núi. Em dẫn Dung đến nơi em và Minh đã gặp nhau. Rừng núi vắng vẻ, không một bóng người. Khung cảnh rừng rợn đến run người. Em thở ra thất vọng. Nhỏ Dung ngồi tựa vào cây cổ thụ nơi anh Minh đã ngồi. Nhỏ thở hào hển:

- Tao tưởng mình mơ, Hiểu ạ. Một chuyện trùng hợp lạ lùng có một không hai trên quả đất này.

Em chợt nhớ ra điều gì, em run lên:

- Dung ơi, tao thấy Minh rất giống bác trai, một nét giống nhau khó có được nếu không cùng một huyết thống.

Tưởng Dung hai tay ôm đầu. Em đến ngồi trên một phiến đá nhẵn nhụi. Thế là em không còn hy vọng gì gặp Minh. Trước khi vào đây em đã ướm vào lòng một chút xíu hy vọng, một chút thôi nhưng có còn hơn không, còn hơn bây giờ. Một ý nghĩ loé lên trong đầu làm mắt em sáng lên một tí. Biết đâu Minh đã trở lại nơi này vào một ngày khác không phải là hôm nay?

Tưởng Dung ngẩng lên nhìn em, cô bé bất chợt hét lên:

- Thục Hiểu! Coi kìa!

Cô bé chạy đến bên em, bàn tay cô nhỏ chỉ vào phiến đá em đang ngồi.

- Mà đọc đi! Nét chữ còn ghi trên đá.

Em mở to mắt nhìn trừng trừng vào hàng chữ viết bằng sơn trắng trên phiến đá nhẵn nhụi. Hình như tim em đập trật nhịp. Và mắt em hoa lên. Những nét chữ trắng nhoà nhạt dưới hai hàng mi ướt đẫm. "Thục Hiểu, người con gái đã đi nhẹ vào đời tôi một buổi chiều. Trần Tưởng Minh". Em khóc sung sướng. Minh ơi, em vừa biết là anh cũng yêu em. Em tin hai tâm hồn cũng hướng về nhau, rồi sẽ có một ngày gặp nhau. Phải thế không, hờ anh Minh yêu dấu? Tưởng Dung đặt tay lên vai em:

- Vậy là Minh có trở lại nơi đây.

- Hiểu không quan tâm mấy về điều đó. Hiểu chỉ cần Minh yêu mình là đủ. Thôi, tụi mình về đi Dung...

- Tiếc quá, phải chi mình đem theo hộp sơn và cọ, mình sẽ ghi lại trên phiến đá này. Nếu Minh đến, anh biết Hiểu có tìm anh.

Em cười vui:

- Chúa sẽ giúp hai đứa gặp nhau bởi chúng tao yêu nhau.

- Tao cũng mong như vậy.

Nắng đang nhảy múa trên lá rừng. Chúng em khoác tay nhau từ giã đồi núi. Mặt trời ở ngay trên đỉnh đầu. Em siết tay Tưởng Dung, nụ cười tươi hơn bao giờ hết.

Một tháng trôi qua trong đợi chờ, mong ngóng. Em vẫn không gặp lại Minh. Tưởng Dung đã hai lần đưa em đến Đại Lãnh. Nhưng em không thấy gì khác hơn những điều em đã thấy. Hình bóng Minh vẫn tít mù. Tưởng Dung cũng mong gặp lại Minh không kém gì em. Cô bé thương một người anh không biết mặt và khi biết Minh giống anh nhỏ, Tưởng Dung dành cho Minh rất nhiều cảm tình. Hai đứa nát óc luôn với hai người con trai tên Minh. Hai người không lẽ là một, lại càng vô lý hơn khi họ là hai kẻ xa lạ giống nhau từ nét mặt đến hoàn cảnh gia đình. Nét suy tư hiện trên gương mặt em và Tưởng Dung không làm sao che dấu được hai nhỏ Khánh và Đoan. Tụi hăn bảo Dục Mỹ mấy hôm ni lộn xộn và anh Du đang hành quân ngoài ấy. Tụi nhỏ tưởng đó là lý do để em và Tưởng Dung buồn. Em không thèm cãi chính. Mặc, em không cần gì nữa cả. Vị thứ tháng này em sụt quá xa, mười tám, em cũng không thèm buồn. Chúa nhật tới ba về, chắc người sẽ trách em nhiều lắm. Mẹ vẫn vô tình, bà bảo em bị đau nên học lực sút giảm. Mẹ đâu biết những phức tạp trong hồn em, bây giờ.

Em đứng trước gương chải tóc. Chiếc huy hiệu T.H. Diên Khánh nằm nhỏ bé trên cổ áo. Tự dưng bây giờ em không còn thấy mình yêu trường nữa, dù cho em đã là học sinh Diên Khánh gần sáu năm dài. Nhiều người khi xa trường đã rơi biết bao nước mắt. Riêng em, có lẽ em sẽ mỉm cười. Em đang muốn lìa trường, em muốn bay đến một nơi xa hơn. Nhỏ Kim Khánh bảo em kỳ quặc. Túy Đoan cho em "mát". Và nhỏ Tưởng Dung, cô bé bảo đó là một sự thay đổi của một tâm hồn mới lớn. Nhỏ bảo bây giờ mà không thấy yêu thương trường lớp đâu. Khi nào xong hết bảy năm, mà mới nhận ra sự ra đi là một mất mát lớn lao. Em gật đầu. Tạm công nhận lý lẽ của cô nhỏ. Dù sao em cũng là cô bé có một trái tim dễ rung động, một tâm hồn giàu tình cảm nhất trong bốn đứa bọn em.

Nhỏ Tưởng Dung vừa nhảy lên thang gác vừa tru tréo gọi tên em. Em ôm cặp chưa kịp bước ra, cô nhỏ đã ào vào:

- Giời ơi, nhanh lên chứ.
- Mà làm như chạy giặc không bằng.
- Chạy giặc tao còn ít sợ hơn chạy ba vòng quanh sân trường. Tụi con trai nhòm bắt khiếp.

Em cười nói:

- Hôm nay mày chịu khó đến rủ tao đi học quá.

Hai đứa đi xuống nhà dưới Tường Dung bảo:

- Dẹp xe mày ở nhà. Tao chở mày đi.
- Sao mày siêng thế hử?

Tường Dung lên giọng bí mật:

- Có một chuyện cần kể mày nghe.

Em thưa mẹ, chào chị Hân rồi cùng Tường Dung ra ngõ. Em ngồi sau Dung:

- Rồi. Chuyện gì kể nghe!
- Hiếu này!
- Gì?
- Tao vừa kể chuyện anh Minh với mẹ tao.

Em giật thót người:

- Hử? Mày kể?
- Ừ. Mày đừng trách tao không giữ lời hứa với mày. Nhưng ở trường hợp tao, mày cũng làm như thế thôi.

Em nhỏ giọng:

- Tao hiểu mày. Mày cũng thắc mắc như tao đang thắc mắc.
- Hiểu biết không, mẹ tao ứa nước mắt khi nghe câu chuyện.

Em nôn nóng:

- Ý kiến của bác ra sao?
- Bà bảo tội nghiệp Thục Hiếu.
- Chỉ bấy nhiêu thôi?
- Ừ. Bà chỉ nói được bấy nhiêu rồi khóc. Tao rất kỳ lạ trước thái độ của bà. Hiếu ơi, đêm qua tao thấy bà thả nhang khấn vái.

- Dung có nghe bác khẩn những gì không?
- Tao nghe loáng thoáng có tên Trần Tường Minh.
- Chắc bác cầu khẩn được gặp Minh.
- Tao cũng nghĩ như thế.

Câu chuyện chấm dứt bằng tiếng máy xe ngừng nổ ở cổng trường. Nhỏ Kim Khánh chạy ra:

- Đi sớm rứa mấy o?

Tường Dung háy Kim Khánh:

- Bày đặt nói giọng Huế trọ trẹ chẳng giống ai. Nhỏ Đoan đâu?
- Hắn đang quét lớp.
- Chà, siêng dữ.
- Giờ cô Hoài Cầm mà.
- Hắn mê cô Hoài Cầm như dân nhậu mê la-ve.
- Không phải đâu. Hắn mê cô Cầm như...
- Như... ông Viễn mê bà Tường Dung.

Tường Dung ký mạnh vào đầu Kim Khánh. Hai đứa đuổi nhau trên hành lang lớp học. Em ôm cặp vào chỗ ngồi. Túy Đoan lau xong bàn ghế giáo sư, hắn đến bên em:

- Hiểu thuộc bài cô Cầm không?
- Yên chí lớn. Tao không để cho cô Cầm buồn đâu.
- Nhất mày đấy, con ghé!

Có tiếng kiếng vỡ lớp. Bọn con gái ngoan ngoãn xếp hàng trước cửa lớp. Lũ con trai bê bối không ngay hàng ngũ, chúng đứng đồn lại nhau trò chuyện. Túy Đoan cắn nhả:

- Nam nhi chi mà lảm chuyện thế không biết. Cô Hoài Cầm sắp đến rồi.

Nhỏ Thúy Lan nói:

- Túy Đoan si cô Hoài Cầm quá, coi chừng chàng ghen à nhen.!

Đám nữ sinh nhìn qua phía con trai cười khúc khích. Tên Luân quê quá đứng cứng ngắc như Từ Hải. Ai cũng biết Luân "để ý" Túy Đoan. Và Túy

Đoan, hình như cô nhỏ còn ngây thơ vô tội vạ. Kim Di cố nói thật to cho cả hai bên nghe:

- Hôm trước ta gặp "chàng" chở "nàng" đi vòng vòng ngoài phố.

Mặt Tuý Đoan đỏ bừng, lấm tấm những gân máu li ti. Một giọng hát ồm ồm bên con trai nổi lên: "Yêu nhau chưa chắc đã ngồi sau xe. Ngồi sau xe, ngồi sau xe chưa chắc đã là yêu nhau". Đám học sinh cười ồ. Em cũng cười vui với bạn bè. Trong một chút, em quên đi nỗi phiền muộn của mình. Em đang muốn hồn nhiên như bạn bè. Em đang muốn tìm lại hồn mình một chút bình thản, bình thản như những ngày thơ ấu cũ.

Chương 4 (hết)

Em và Tưởng Dung ngồi chung trong một chiếc xích đu dưới giàn hoa giấy. Một chiếc khác đặt song song bên cạnh, nơi chị Thục Hân đang ngồi đan áo. Chị dường như không để ý đến câu chuyện của chúng em. Chị chăm chỉ đan, chiếc áo len màu xanh đậm, chị dành để tặng ba, ngày mai. Năm nào chị cũng đan áo vào cuối mùa thu để chào đón mùa đông sắp tới.

Tưởng Dung vuốt vuốt mái tóc em:

- Mẹ tao đã kể lại cho ba nghe chuyện anh Minh. Thật kỳ lạ hết sức khi ba nói với mẹ: "Ba mẹ ở gần con mà như cách xa hàng triệu dặm." Mà nghĩ sao, ba nói thế có nghĩa gì?

Em cắn môi:

- Tao cũng như mày, hoàn toàn mù tịt. Sao mày không hỏi thẳng hai bác?

- Có chứ. Nhưng ba mẹ tao không trả lời. Mẹ tao bảo hãy coi như Minh vẫn còn ở ngoài Bắc, hãy coi như không có gì xảy ra.

- Thế có nghĩa là Minh đã vào Nam theo ý hai bác?

- Tao cũng nghĩ vậy. Nhưng theo óc xét đoán của tao, chuyện đó hoàn toàn vô lý.

- Những chuyện vô lý nhất đang xảy ra trên cùng khắp đất nước ta hiện tại.

Tưởng Dung chớp mi im lặng. Em quay nhìn sang chị Thục Hân, hình ảnh chị ngồi đan áo đẹp chị lạ. Nhỏ Khánh có lần bảo chị Thục Hân đẹp không thua bất cứ người con gái đẹp nào mà nhỏ đã gặp. Em nghĩ giá đôi môi xinh xinh kia ngày ngày líu lo ca hát, chuyện trò thì tuyệt vời biết bao. Hình như chị Hân không thiết gì về nhan sắc, chị chỉ mong cái lưỡi đừng trơ trơ cứng mỗi lần phát âm. Thường ta chỉ quý những gì xa vời không với tới. Chính những người câm mới thấy lời nói là quý. Những người mù thì mơ đến đôi mắt sáng. Và kẻ què cụt mới thấy đôi chân là quan trọng.

Em nghe thương yêu lẫn tội nghiệp chị Hân quá đỗi. Giá em cầm ba năm cho chị Hân được nói một ngày!

Tưởng Dung áp mặt vào má em:

- Hiếu ơi!
- Chi hử, Dung?
- Tao vừa được thư anh Du sáng nay.

Em mệt mỏi:

- Thư có gì quan trọng không?
- Anh ấy bảo Dục Mỹ độ này đánh nhau ghê lắm. Ngày đêm đạn bay vào vào trên đầu. Anh ấy kể nhiều chuyện buồn cười ghê, mà ọ. Cuối thư anh ấy gửi lời thăm Thục Hiếu.
- Mà có viết thư cho Du nhớ bảo tao chúc anh ấy may mắn... từ đầu đến chân.
- Tao sẽ nhớ.

Tưởng Dung đập vào vai em:

- Ô! Hai con nhỏ Đoan, Khánh đi đâu mà hồi hả vậy kìa.

Hai con bé chạy ào về phía chúng em như cơn lốc dữ. Mặt nhỏ Đoan tái mét, môi lắp bắp nói không nên lời. Nhỏ Khánh thở hào hển:

- Thục Hiếu ơi! Anh Triều...

Chị Hân ngược mặt lên, chờ đợi.

Em run lên:

- Anh Triều sao mà mày hốt hoảng thế?
- Anh Triều... chết rồi!

Tưởng Dung nắm tay Kim Khánh giật mạnh:

- Thật sao Khánh? Mà không lầm người khác chứ?

Chị Hân đứng bật dậy, đôi mắt thất thần. Chị há hốc mồm, đôi môi ú ớ không kêu lên được một tiếng, dù chỉ là một tiếng kêu tuyệt vọng. Nỗi đau khổ của con người Thục Hân là ở đó. Người cầm thì không bao giờ biết nói, chỉ có nước mắt trào ra thay lời vĩnh biệt.

Em sững sờ trước một hung tin. Anh Triều chết thật vô lý, nhưng trên đời này những chuyện vô lý vẫn thường xảy ra. Em nghe loáng thoáng tiếng Tưởng Dung hỏi Kim Khánh lý do anh Triều chết. Kim Khánh ngồi phịch xuống sân nhà:

- Anh bị xe đụng trên đường Nha Trang - Cầu Đá, con đường hàng ngày anh đi học. Anh Viễn học cùng lớp với anh Triều đã đưa anh vào nhà thương nhưng không còn kịp nữa.

Chị Thục Hân ôm mặt chạy vào nhà. Chiếc áo len đan dở rơi xuống đất. Em nhìn quanh, mắt nhỏ nào cũng đỏ hoe. Gương mặt Triều hiện ra, lung linh, nhạt nhoà dưới hai hàng mi em đầm ướt. Em nói từng tiếng chậm chạp, sũng ướt:

- Chúng mình đi mua nhang đèn đến phúng điếu chứ ngồi đây hoài sao? Cả bọn ngồi thụ động, không nhỏ nào hưởng ứng lời em. Mặt trời đã lặn. Chiều đang xuống. Một ngọn gió thổi qua, lạnh buốt. Gió giao mùa. Mùa đông sắp trở về.

* * *

Lúc đưa đám tang anh Triều về, đôi mắt chị Thục Hân đã ráo hoảnh, bờ môi chị se lại, khô khan. Gương mặt chị bình thản đến lạnh lùng. Nhìn vào nét mặt thản nhiên của chị không ai là không thấy được sức chịu đựng quá mức một nỗi khổ đau dồn nén trong tâm hồn. Ba bảo mẹ đưa chị đi dạo mát ở Suối Tiên cho khuây khỏa, chiều hãy về, chị nghe lời ba, không một giây đắn đo. Ngôi nhà vắng mẹ và chị Hân, hình như rộng hơn, trống vắng.

Em úp mặt xuống bàn học. Mệt mỏi. Một quyển sách chạm phải tay em rơi xuống đất. Em cúi nhặt. Cánh hoa đại ngày nào đã được ép khô rơi ra, màu hoa đỏ bầm như màu máu khô. Bất chợt, em rùn mình. Nước mắt lại ứa ra. Em gọi anh Minh nghèn nghẹn trong cổ họng.

Ba đến bên em không biết từ bao giờ. Phiếu điểm hàng tháng nằm gọn lỏn trong tay ba. Em đưa tay chùi nước mắt, nhưng nước mắt cứ tiếp tục

dâng trào. Ba ngồi xuống bên em, bàn tay ba vuốt nhẹ những sợi tóc dài vướng vít quanh cổ em, giọng ba ấm áp:

- Thục Hiểu! Con buồn lắm ư?

Em ngước mặt lên nhìn ba, hai dòng lệ chạy lệch qua hai bên thái dương. Em chỉ vào phiếu điểm trong tay ba:

- Ba! Con xin lỗi ba! Tháng sau con cố gắng hơn.

Ba hôn lên trán em, ba vỗ về:

- Thục Hiểu! Ba không rầy con đâu. Ba biết, con lớn rồi, con cũng có những đổi thay trong tâm hồn.

- Ba!

Ba nhìn thẳng vào mắt em:

- Thục Hiểu! Con đã yêu?

Em ôm cánh tay cứng rắn của ba, gật đầu. Ba cúi xuống, tia nhìn rộng lượng, bao dung:

- Và con đang thất vọng?

- Dạ không, ba. Anh ấy cũng thương con.

- Vậy tại sao con buồn? Hay con có gì khó xử? Con nói đi! Ba tin sẽ giúp được con.

Em khóc trong vùng mắt ba âu yếm. Ba không phải là mẹ để nghĩ rằng em hoài hoài nhỏ bé. Ba hiểu được em, ba hiểu được tâm hồn của đứa con chớm lớn. Em thuật lại cho ba nghe buổi đầu tiên gặp nhau. Em kể ba nghe câu chuyện lạ lùng giữa Minh và gia đình Tưởng Dung. Em không bỏ mất một chi tiết nào. Ba ngồi chăm chú nghe, nét mặt đăm chiêu. Hình như ba suy nghĩ gì lung lắm mà chốc chốc ba lại thở dài. Em kết thúc câu chuyện bằng những tiếng ướn sững:

- Ba, chắc không bao giờ chúng con gặp lại nhau. Giấc mơ có bao giờ biến thành sự thật không hở ba?

Ba không gật mà cũng không lắc. Ba hỏi từng tiếng chậm rãi, nghiêm nghị:

- Thục Hiểu, con có nhớ bộ y phục cậu ta mặc trong người màu gì không?

Em nhíu mày:

- Dạ để con nhớ lại xem. Màu rêu nhạt... à không, có lẽ là màu xám. Mà cũng không phải nữa ba ạ. Gọi nó là màu thời gian thì đúng hơn. Nhưng mà quần áo có liên hệ gì đến câu chuyện hờ ba?

Môi ba mím lại:

- Có chứ, con. Con nên nghe lời ba. Hãy quên người ta đi
- Tại sao vậy ba?
- Tại vì... con không thể thương người ta được.
- Con không hiểu được ý ba.

Ba cười buồn:

- Ừ. Có lẽ con không hiểu được. Con chỉ biết dệt mộng đẹp và tưởng rằng đường đời luôn luôn là một con đường hoa êm ái.
- Ba nghĩ sao về sự trùng hợp của Minh và anh ruột của Tưởng Dung?

Đôi mắt ba quắc lên, sáng rực:

- Không bao giờ có chuyện hai người giống nhau về mọi phương diện như thế ngoại trừ anh em sinh đôi.

Đầu óc em dường như quay tít, mặt mũi tối tăm:

- Vậy theo ý ba, Minh với anh Tưởng Dung là một người?
- Đúng như thế.
- Vô lý ba ơi! Anh Minh của Tưởng Dung còn ở ngoài Bắc...

Ba để tay lên đầu em:

- Bốn năm trước Minh ở ngoài Bắc chứ đâu phải bây giờ?

Em ngây thơ:

- Ba ơi! Biên giới canh chừng cẩn mật lắm ba! Nhất là phía bên kia họ đâu để một người dân nào di cư được hờ ba? Không lẽ họ lặn từ bên kia đến bên này bờ Bến Hải?

Ba thở dài:

- Tội nghiệp con tôi! Thục Hiểu còn ngây khờ lắm.

Ba nói tiếp:

- Dù gì con phải nghe lời ba. Con đừng nhớ đến cậu ấy nữa.

- Làm sao quên được hờ ba?
- Không được cũng phải được. Con không thể gặp lại cậu ta ngoại trừ một phép lạ nhiệm mầu.
- Con không tin có một phép lạ hay một bà tiên cứu người lâm nạn khổ đau trên cõi trần tục này.
- Thế thì không bao giờ gặp lại nhau lần thứ hai. May mắn lắm con có thể gặp lại khi cậu ta chết.

Em hoảng hốt:

- Chết! Sao vô lý như vậy được thưa ba?
- Không có gì vô lý và không có gì hữu lý trên đời này.

Em ôm cánh tay ba chặt hơn, khấn khoản:

- Ba nói với con anh Minh là ai đi ba. Con không hiểu được sự có mặt của anh ở núi rừng Đại Lãnh.

Ba nhìn em, giọng ba chùng xuống:

- Thực Hiếu! Con hãy tin lời ba sắp nói, bởi vì sự xét đoán của ba không sai đâu. Ba không giấu con, mặc dù sự thật sẽ làm con hụt hẫng. Thực Hiếu! Minh đúng là anh ruột của Tưởng Dung - Ba rặn giọng - Con biết không! Trần Tưởng Minh là một trong số các thanh niên... bị động viên đẩy vào Nam. Con nghe rõ chứ!

Em như người vừa rơi từ trên đỉnh cao xuống một hố thẳm đen ngòm. Mồ hôi rịn ra trên trán em, mồ hôi chảy dài hai bên tóc mai. Trời ơi! Trần Tưởng Minh! Có thể như thế được sao? Em bàng hoàng như vừa trải qua một cơn mơ khủng khiếp. Em nhắm mắt lại cố tưởng tượng sự việc xảy ra chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng vô ích. Hai mắt em ráo hoảnh, mở thật to, không chớp. Ba vẫn ngồi bên em, ba theo dõi từng nét biến đổi trên gương mặt em. Ba có biết là em đang nghĩ gì với nét hốt hoảng trên gương mặt tái xanh?

Em nhớ lại buổi chiều hôm ấy, Minh sợ hãi gần như muốn bỏ chạy khi gặp em. Em nhớ in nổi tuyệt vọng, đau khổ hiện ra trên mặt anh. Trong mắt anh chứa cả một trời u uất. Người thanh niên... khi vào Nam là đã

chấp nhận cho đời mình bằng câu "sinh Bắc tử Nam". Có một dân tộc nào đau khổ như dân tộc em không? Em rùng mình với cái tên Trần Tường Du, Trung úy B.Đ.Q. Ừ nhỉ? Biết đâu được một ngày kia Minh và Du sẽ đụng độ nhau ngoài chiến trường!

Em úp mặt xuống đóa hoa khô đỏ như màu huyết đông. Nước mắt em làm nhũn mềm cánh hoa. Em mừng tượng đến nụ cười của Minh, em nhớ như tạc vào hồn đôi mắt khác lạ của Minh nhìn em. Chàng cũng có một trái tim trong lồng ngực, và dĩ nhiên không trái tim nào là không biết rung động.

Em ngồi trong tư thế ấy không biết bao lâu mà nghe các cơ quan trong não cơ hồ loảng ra. Em nhắm mắt lại. Em không khóc được nữa, chỉ kêu lên những tiếng Minh ghen ngào. Ba đặt bàn tay lên trán em:

- Thục Hiểu! Con đang nghĩ gì?

Em cắn chặt môi:

- Con nghĩ, về hoàn cảnh, số phận của Minh...

Ba vuốt má em an ủi:

- Nếu Minh yêu con, anh ta sẽ tìm một lối thoát...

Đôi mắt em hơi sáng lên một chút.

Ba tiếp:

- Minh có thể... lắm chứ.

Em thở ra nhè nhẹ:

- Chỉ là một hy vọng mong manh.

- Nhưng biết đâu sẽ trở thành sự thật?

Em chợt nhớ đến Tường Dung, em gái Minh. Câu chuyện ngày hôm qua Dung kể với em còn vang vang trong đầu óc. Ba mẹ Tường Dung chắc cũng nghĩ như ba. "Ba mẹ ở gần con mà như xa xôi hàng muôn dặm". Phải rồi, chỉ có em và Dung là không đoán được Minh là ai thôi. Bởi vì, như ba nói, chúng em chỉ biết dệt mộng đẹp và tưởng rằng đường đời luôn luôn là con đường hoa êm ái. Em đứng bật dậy. Em cần gặp Tường Dung trong lúc này. Em xin phép ba:

- Con cần nói cho Tưởng Dung biết, ba ạ.

- Ừ. Con đi cẩn thận nhé.

Em nghe đau nhói ở tim sau câu nói:

- Nhất định số mệnh con dài hơn anh Triều.

Chiếc Cady hôm nay chạy chậm rì. Con đường nhựa mát mắt với hai bên là những vườn cây trĩu trái. Những ruộng lúa chín vàng lá ngọn trong gió. Khung cảnh hiền hòa gợi cho ta một cảm giác hòa bình. Em nghe hồn mình dịu lại, như được an ủi khi nhìn hai bên vệ đường. Những con bò hiền lành gặm cỏ bên bờ ruộng. Một đàn vịt bơi lội trong thửa ruộng ngập nước. Đôi mắt em thu tất cả hình ảnh ấy một cách say sưa. Khi dãy núi hiện ra rõ dần trước mắt là đoạn đường cũng thu ngắn lại. Nhà Tưởng Dung nằm êm ả trong vườn cây xanh. Đất ở đây màu mỡ như tên gọi. Cây cối ở đây xanh như màu xanh của núi. Đất Lộc, ai đã đến rồi thì trọn đời không quên.

Em lái xe vô ngõ nhà Dung. Một chiếc xe Jeep nhà binh đang đậu trong sân nhà. Em lăm thăm. Xe của anh Du, có nghĩa là anh Du vừa trở về, sau trận đánh, có nghĩa là anh Du bình an. Tưởng Dung chạy ra bậc thềm. Cô nhỏ reo lên:

- Con này linh gớm. Mới nhắc đã đến.

Em ngồi đối diện anh Du:

- Mừng anh Du bình yên trở về.

Tưởng Dung láu táu:

- Tao lo ghê mày ạ. Tưởng đâu... chàng về, chàng về nay đã cụt tay... chứ.

Em háy Dung;

- Xí. Đồ ăn nói vô hậu.

Du vẫn ngồi trầm tĩnh, lần đầu tiên em thấy Du không vui mừng khi gặp em. Anh nhìn ra khung cửa chan hoà ánh nắng, giọng anh điềm đạm:

- Anh vừa mới về tới. Nghe Dung báo tin Triều chết, tội thật Hiếu nhỉ. Tiếc quá, phải chi anh về sớm một ngày, anh có thể đi đám tang Triều rồi.

Em hỏi nhỏ:

- Anh Triều chết đột ngột quá hử anh?
- Cái chết nào cũng đột ngột, bất ngờ đối với người chưa muốn chết.

Tưởng Dung bùi ngùi:

- Anh Triều đến với chị Hân thật bất ngờ và ra khỏi đời chị Hân cũng bất ngờ.
- Thôi bỏ qua chuyện ấy đi Dung, Nhắc đến càng thêm buồn.

Tưởng Dung:

- À... mà đến có chuyện gì không?

Em nhớ mục đích của mình lắm chứ. Nhưng có Du ở đây em ngại nhắc đến Minh. Em không muốn Du buồn. Không phải em thích Du mãi đeo đuổi mình như bao người con gái khác thích được người ta đeo đuổi mặc dù không yêu. Em mến Du vì Du là một người đáng mến. Em không thích gợi lại niềm đau của Du bằng cách nhắc đến một hình ảnh khác đang ngụ trong trái tim em.

- Ê, Hiếu. Tao hỏi sau mà nín khe vậy hử?

Em giật mình:

- Mà hỏi gì cơ?
- Gì ơi! Tao hỏi mà đến có chuyện chi không?
- Bộ có chuyện chi mới đến mà được hả?
- Tại vì bình thường ít khi mà đến mà không có chuyện gì.

Em nói dối thật lưu loát:

- Hôm nay khác. Hôm nay rảnh rồi tìm mà nói chuyện chơi được không?
- Vậy thì nhất mà rồi. Bây giờ mình xuống nhà dưới làm bánh đãi anh Du nghe.

Cô bé nắm tay Du nũng nịu:

- Anh xuống xem tụi em làm bánh nha. Thục Hiểu làm bánh gateau, bánh trứng nhân dừa ngon tuyệt vời.

Du liền lắc đầu. Tưởng Dung phụng phịu:

- Sao hôm nay anh kỳ cục thế hở? Anh thường bảo thích xem con gái làm bánh mà.

Du vuốt tóc Tưởng Dung , ngọt ngào:

- Em với Thục Hiểu đi trước đi. Anh cần bàn với thím một vài chuyện.

Em hơi lạ lùng trước thái độ của Du. Chắc chắn em không có gì làm anh giận. Nhưng thôi, em chả cần quan tâm đến Du. Em định khi vào bếp nơi chỉ có hai đứa, em sẽ nói cho Dung biết về anh Minh. Nhưng em lại ngại ngùng khi nhìn vẻ mặt hí hửng, vui tươi của nhỏ, hay đúng hơn em không muốn mình đem đến một tin buồn trong lúc bạn đang vui.

- Hiểu ơi! Trứng đây này. Mà thích làm món chi?

Em gượng cười:

- Gateau đi.

Cô bé vừa đánh trứng cho thật nổi vừa hỏi em:

- Mà có thấy anh Du bữa nay là lạ không?

Em vờ lắc đầu:

- Không.

- Tại mà không để ý đấy thôi. Từ lúc anh ấy đến tới giờ, hơn ba tiếng đồng hồ, vị chị một trăm tám chục phút, tao chưa thấy anh ấy cười.

- Mà không thấy anh Du cười bởi vì không gì đáng để cười, đâu có lạ lùng chi.

- Sao lại không? Đáng lẽ mà đến chơi, anh ấy phải vui nhiều chứ?

- Tao có đòi hỏi anh ấy phải vui khi gặp tao đâu. Vô duyên.

- Mà không hiểu tao muốn nói gì à?

- Không?

Nhỏ bĩu môi:

- Mà giả vờ hay là mà ngu?

- Mà muốn tao trả lời cái nào, trước hay sau?

Nhỏ đưa bột đã khuấy xong cho em:

- Không muốn cả hai. Tao không thích mày giả vờ hoặc ngu si đần độn.

Em bỏ bột vào soong hấp:

- Vậy thì đừng hỏi.

Nhỏ tát nhẹ vào má em:

- Mày có lỗi nói chuyện khinh khỉnh đến dễ ghét.

- Ai cần mày thương?

- Không cần thật không?

Em mím môi:

- Thật.

Cô bé ôm vai em:

- Mày không cần tao thương nhưng tao vẫn thương mày nhất nhỏ ạ.

- Xạo!

Nhỏ đổ quạu:

- Tao có bảo tao không xạo đâu.

- Đùa tí mà. Tao tin mày chứ.

- Ai cần mày tin

- Mày không cần tao tin nhưng tao vẫn tin tưởng mày nhất nhỏ a.

Nhỏ bật cười khì. Em cũng cười trong sự hồn nhiên của nhỏ. Cô nhỏ bỗng hét lên:

- A, bánh cháy.

Nhỏ hấp tấp nhắc khuôn bánh xuống khỏi bếp lửa.

- Ui da, phỏng tay tao rồi Hiếu ơi!

- Thây kệ mày. Ai biểu lật đặt.

- Con khỉ nhỏ. Mày đem bánh lên phòng khách giúp tao đi. Tao rửa tay một tí.

Em bưng đĩa bánh lên phòng khách. Du và mẹ Dung đang ngồi cạnh nhau bàn chuyện. Cả hai người xoay lưng về phía em. Em nghe tiếng mẹ Dung nhào ra, sũng nước:

- Trời ơi! Con tôi.

Em quét tia nhìn lên ống sáo trong tay Du, hai chữ Tường Khanh thật rõ ràng. Tay chân em run lấy bầy. Tim em đập mạnh trong lồng ngực, đầu óc như ngu muội hẳn đi. Mẹ Tường Dung nói trong tiếng nấc:

- Ống sáo này của nó, trời ơi, con tôi chết rồi.

Xoảng. Đĩa bánh trên tay em rơi xuống đất. Những vụn vỡ của chiếc đĩa văng tung toé trên nền nhà. Trời đất như sầm lại, cuồng quay. Em quỵ xuống. Mẹ Tường Dung đỡ em ngồi trên ghế, bà nhìn em qua màn nước mắt:

- Thục Hiểu! Tội nghiệp Thục Hiểu!

Em ôm mặt. Một cái gì nghiền nghẹn ở cổ họng, đau nhói ở ruột gan. Em muốn kêu lên thật to tên Minh nhưng tiếng kêu bỗng biến thành tiếng nấc nghẹn ngào.

Tường Dung từ nhà dưới chạy lên, sững sờ trước cảnh tượng trước mắt. Em hét lên:

- Anh Minh... chết rồi Dung ơi!

Tường Dung nhìn chăm chăm vào ống sáo bây giờ nằm trong tay Dung. Cô bé nhìn Du lắp bắp:

- Anh Du... ống sáo này... của... ai?

Du thở dài:

- Anh lấy trong túi vải của một tên lính... đã chết.

- Trời ơi! anh Minh.

Cô bé dầm bữa đôi chân trần lên vụn đĩa vỡ, đến bên em. Một bàn chân Tường Dung chảy máu. Máu ướn chân nhòa nhạt trên nền đá hoa. Cô bé áp mặt vào vai em:

- Thục Hiểu! Anh Minh là anh ruột của Dung, là một...

- Hiểu biết rồi.

- Anh Minh chết rồi, Hiểu ơi, anh Minh chết rồi.

Cô bé khóc thành tiếng. Nước mắt thấm vào vai áo em ươn ướt. Em nghe loáng thoáng tiếng Du thưa với mẹ Dung:

- Xác Minh vẫn còn ngoài Dục Mỹ..

- Còn hờ cháu?

Du chua xót:

- Dạ. Xác chết còn để đó. Cháu xin đưa mọi người đến, và xin giấy phép chính quyền cho chú thím chôn cất.

Em, Tưởng Dung vịn tay nhau thất thiếu bước ra xe. Vừa lúc ấy ba Tưởng Dung ở ngoài rầy về. Bà nắm áo ông khóc ròng:

- Con chết rồi ông ơi! Chết trong trận đánh ngoài Dục Mỹ. Ông đi với tôi ra ngoài ấy nhìn con.

Gương mặt ông nhăn lại, đôi mắt hơi mờ đi. Ông bước lên xe. Ông vẫn mặc bộ đồ bà ba đen đầy bụi bặm. Chiếc xe anh Du chạy vụt đi, em chợt nhớ mọi cánh cửa trong nhà Tưởng Dung chưa kịp khoá lại.

Hai người đàn ông ngồi băng trước, Du đang chăm chú nghe chuyện tình giữa em và Minh. Em khép hờ đôi mắt, mệt mỏi thực sự. Một màu đen thăm thẳm hiện ra dưới hai hàng mi nhắm nghiền. Em nghe tiếng Minh ồm ồm bên tai:

- Anh không chết đâu. Anh vẫn đợi Thục Hiểu hoài hoài trong dãy núi.

- Anh là một... ?

- Cay đắng là ở chỗ đó. Nhưng anh không ham chém giết. Anh là một người Việt Nam hoàn toàn.

- Và anh có quyền yêu thương.

- Vâng. Anh yêu Thục Hiểu, yêu cha mẹ, họ hàng, yêu luôn đất đai cả hai miền Nam Bắc.

Xe phóng vun vút trên đường. Em mở mắt. Mẩu đối thoại tưởng tượng chấm dứt. Nắng chiếu nhạt nhòa dưới hai hàng mi em ướm dầm. Con đường thật dài, hun hút. Em ngồi yên lặng như một kẻ tham thiền. Xe qua khỏi phố quận Ninh Hoài lúc nào em chả hay, em chỉ hơi giật mình khi Tưởng Dung bấu nhẹ tay em: "Đến nơi rồi Hiểu ạ". Giữa đám dân chúng đứng xem có một vài chuyên viên thu ảnh. Em rợn người trước mười sáu xác chết nằm phơi mình trên khoảng đất trống. Một vài xác bầy

nhảy bê bết máu. Một vài xác mất cả tay chân. Em quỵ chân xuống đám cỏ khi nhìn thấy xác Minh. Em dơ cao ngón tay run run chỉ:

- Đó. Anh Minh đó.

Bà mẹ gào lên, ôi, nước mắt của một người mẹ khóc con sao mà thâm quá.

- Đúng nó đây rồi, con tôi. Con đã sống mười tám năm không vòng tay bố mẹ. Bây giờ con chết đi, Trời Phật dun rùi cho bố mẹ chôn cất. Con ơi. Minh ơi.

Bà còn kể lể thật nhiều trong lúc người cha đứng chết sững. Tai em ù đi vì tiếng khóc than thảm thiết. Vài người chung quanh ngơ ngác nhìn. Chiều đang xuống chậm. Vài sợi nắng rơi yếu ớt trên những thân xác bất động. Anh Du kéo ba Dung lên xe. Họ đi xin giấy phép chôn cất. Anh trao cho em ống sáo: "Anh thay mặt Minh tặng Hiếu" rồi phóng xe chạy như bay. Em nhìn theo chiếc xe vút đi bỏ lại bên sau đám bụi mù.

* * *

Em về đến nhà lúc trời sâm sẩm tối. Phố quận đã lên đèn. Thấp thoáng bóng ba đứng chờ em ngoài ngõ. Em dừng xe bên cạnh ba. Ông hỏi:

- Sao về muộn thế con?

- Ba!

- Hở? Con vẫn chưa hết khóc ư?

- Ba ơi! Ba nói đúng. Con vừa gặp lại Minh lúc hồn anh đã lìa khỏi xác.

Ba hỏi nhanh:

- Con nói sao? Minh chết rồi sao, Hiếu?

Tiếng em khàn đục:

- Dạ. Anh ấy chết ngoài Dục Mỹ. Con vừa ở ngoài đó về đây.

Ba vuốt tóc em:

- Tội nghiệp con tôi.

- Ba

- Chị, con?

- Chị Thục Hân về chưa ba?

- Rồi. Chị con đang ở ngoài vườn.

Tiếng em vang lên nhẹ như hơi thở:

- Hai chị em sanh cùng một ngày, một giờ, một năm. Bây giờ lớn lên, hai quả tim cùng in vết dấu hieu.

Ba đặt tay lên vai em:

- Con mệt lắm rồi. Vào nhà nghỉ đi, để xe đây ba dắt vào.

Em ngược nhìn ba trong bóng chiều mờ mờ:

- Ba! Con không mệt lắm đâu.

Ba nghiêm nghị:

- Thục Hiếu, nghe lời ba vào nghỉ đi.

Em bỏ chạy ra vườn hoa. Chị Thục Hân đang ngồi im lìm như pho tượng đá. Dáng chị nhỏ nhoi yếu đuối. Khuôn mặt chị nghiêng nghiêng lơ lơ trong trời sẫm. Em đứng sau lưng chị gọi nhỏ:

- Chị Hân!

Chị Thục Hân đứng dậy dang tay đón em. Đưa cho chị ống sáo của Du tặng, em nấc lên:

- Ống sáo của Minh. Chị biết Minh không?

Chị Hân lắc nhẹ đầu. Em bóp tay chị:

- Tình cảm em dành cho Minh cũng như chị dành cho anh Triều. Chị biết Minh là ai chưa?

Thục Hân gật đầu. Đời chị toàn những cái gật và lắc không thôi.

- Anh ấy thổi sáo hay lắm. Nhưng bây giờ anh ấy không còn nữa. Anh Minh đã chết. Chị biết không, Minh đã chết.

Chị Hân đưa sáo lên môi. Tiếng sáo vang lên, quặn thắt ruột gan.

Bóng tối đang bao trùm mọi vật. Em úp mặt vào mái tóc chị Hân. Màu tóc đen như màu trời.

* * *

Em trở lại Đại Lãnh vào một chiều thứ bảy. Biển xanh như nền trời. Sóng sủi bọt trắng xoá như đám mây nổi ở phía trời xa. Trời chiều nay thật đẹp. Biển chiều nay thật dịu dàng. Em cởi giày. Cát trắng dịu dàng mềm

mại dưới gót chân. Gió biển đùa cợt cho tóc em bay. Và áo em bay. Sóng biển hoài hoài một điệu tình ca muôn thuở. Em nghe hồn mình dịu đi một nỗi buồn phiền. Nắng chiều nhạt nhoà, lung linh trên mặt biển. Em nghe hình như biển âu yếm gọi tên em. Em nghe hình như biển vỗ về an ủi. Em đi chậm chậm trên bãi và say sưa nhìn biển như muốn thu hết vẻ đẹp của biển vào trong đôi mắt. Em tiến dần về phía cuối bãi. Những túp lều của ngư dân vẫn nằm buồn tênh như ngày nào. Em cúi xuống nhanh tay bắt gặp một chú còng đang bò trên cát. Em bỏ chú còng trong lòng bàn tay và đến gần chiếc cầu. Chiếc cầu của kỷ niệm bây giờ đã có những người lính gác. Họ mặc võng nằm dưới chân cầu. Em bước qua phía bên kia để vào chốn cũ nhưng bị họ chặn lại. Một người lính hỏi:

- Đi đâu?
- Cảnh trong kia đẹp quá! Tôi muốn vào xem chút, ông cho phép nhé.
- Không được đâu. Vào trong ấy nguy hiểm lắm.

Em nào nỉ:

- Không sao đâu. Các ông cho tôi vào một tí thôi.

Người lính nghiêm giọng:

- Trong ấy không được an ninh. Bốn phận của chúng tôi là ngăn cản những ai muốn đến đó.

Em đành đứng yên ngâm đôi chân vào dòng suối mát trong. Em nhìn lại núi rừng với nhiều luyến nhớ. Những người lính nhìn em ngạc nhiên. Em không cần để ý. Một cuộc gặp gỡ tình cờ làm chao nghiêng tâm hồn em. Mới có hai tháng mà tưởng chừng như lâu lắm. Mới có hai tháng mà nghe như những sự việc xảy ra đã chìm vào một dĩ vãng mù khơi.

Khi đôi chân bắt đầu tê cứng buốt em quay lưng lững thững bước đi, bỏ dòng suối và chiếc cầu nằm lại phía sau. Đại Lãnh chiều nay vắng những tiếng chim Hải âu. Và chỉ có tiếng gió reo vi vút trên ngọn dương xanh rì. Một dáng người quen thuộc đang đi ngược chiều về phía em, tóc lộng bay trong gió. Em đưa mắt nhìn. Tưởng Dung. Dung cũng nhận ra em, cô bé chạy ào đến:

- Thục Hiểu!

Em nhìn lên mảnh vải đen nằm buồn phiền trên ngực áo nhỏ.

- Không hẹn mà cả hai đều đến đây nhỉ?

Tưởng Dung nắm tay em:

- Chắc mày đến đã lâu?

- Trước mày.

Dung chớp mắt:

- Thục Hiểu vào thăm lại nơi ấy chưa?

Em lắc đầu:

- Không vào được. Nơi đó bây giờ là vùng cấm địa.

- Buồn nhỉ.

Nhỏ quay đầu lại đi song song với em:

- Tao vẫn còn bàng hoàng khi ba mẹ nhắc đến chuyện ấy Hiểu a.

Em không nói, đôi chân vẫn bước đều. Những dấu chân lún sâu trong cát sẽ bị sóng biển lấp bằng. Em mơ màng nghĩ rằng những dấu chân sau lưng là bước chân của dĩ vãng và sóng biển là con sóng thời gian.

- Thục Hiểu!

- Gì hở, Dung?

- Như là một giấc mộng dài phải không Hiểu?

- Giấc mộng vừa đẹp vừa khủng khiếp.

Cô bé chỉ tay về phía biển:

- Mày nhìn biển đi! Biển chiều nay đẹp tuyệt vời.

Giọng em xa xôi:

- Tao nghe như biển đang hát vổ về nỗi buồn

- Và gió đang thì thầm kể chuyện vui?

- Hình như vậy.

Chiều đang dần xuống. Bãi biển vắng tanh không một bóng người. Biển chiều êm ả như hồn người. Một chiếc thuyền chài bắp bênh ngoài khơi.

Tự dưng em thềm được lênh đêng trên biển. Tự dưng em thềm một chuyến phiêu lưu vô tận.

Tưởng Dung xem đồng hồ tay:

- Máy định về chưa?
- Ừ. Về.

Hai đưa siết tay nhau. Biển xanh thật xanh. Sóng biển cuộn cuộn vỗ vào vờ. Em quay nhìn biển lần cuối. Vẫn không có con chim Hải âu nào trên bãi cát mông mênh. Em chợt nhớ đến bốn câu thơ đã đọc được ở đâu đó.

*Gió ca trên bãi gió reo trong hồn
Âm ì biển hát vỗ về nỗi buồn
Ừ thôi ta về quên loài chim biển
Ừ thôi ta về quên dấu chân hoang...*

Tuyết Oanh

1973